

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ХИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6

Брой 1 (1518)

София, януари 2017 г.

Цена 0.50 лв.

Зашо Христос се е кръстил?

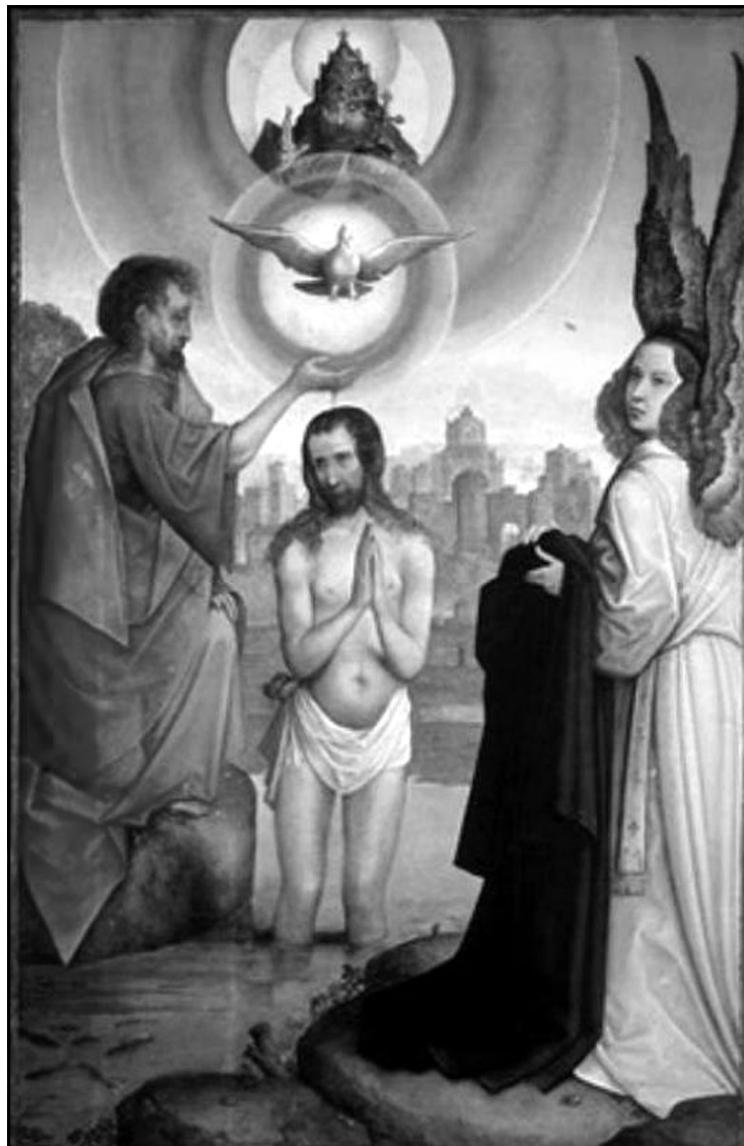
Още един поглед върху Кръщението Господне

Кръщението на Христос е едно от най-парадоксалните събития в Евангелието. От една страна, Христос, идвайки да се кръсти от Йоан, постъпва като обикновен юдеин; от друга страна, това събитие се празнува като Богоявление, защото в него се явява Светата Троица: чува се гласът на Бог Отец и Свети Дух слизи във вид на гълъб над Сина. Как може да бъде обяснен този парадокс?

След тридесет години мълчание Христос започва Своето обществено служение.

[На стр. 9](#)

Сред народа, заедно с грешниците, Той приема кръщението за оправдане на греховете от Своя родственик Йоан. Защо Този, Който бил без грех, трябвало да приеме същото това кръщение, което приемали и грешниците? Разбираемо е удивлението на Йоан: „Аз имам нужда да се кръсти от Тебе, а Ти ли идваш при мене?“ (Мт. 3, 14). Трудно е да се обясни това събитие, което в началото на общественото служение на Христос обобщава цялата Негова мисия. Как-

„Кръщение Господне“, худ. Хуан де Фландес

Новите езичници и Църквата

Неизбежното отделяне на Църквата от света в стара Европа поставя въпроса какво ще стане с новите езичници. Предвидил ли е Господ за тях друг път на спасение?

Според религиозната статистика стара Европа все още е изцяло христиански континент. Но макар и по-рядко, се изтъква и друго становище, според което всеки път, когато то се цитира, се знае, че статистиката подвежда - тази така наречена христианска Европа от около 400 години е станала родно място на ново езичество, което непрекъснато нарасства в самото сърце на Църквата и заплашва да я подкопае отвътре. Картина, която се

[На стр. 2](#)

очертава в Църквата на новото време, съществено се свързва с факта, че по един съвсем нов начин Църквата се е превърнала в Църква на езичниците и този процес се ускорява все повече и повече - тя вече не е Църква от езичници, които са станали христиани, а Църква на езичници, които се наричат христиани, но в действителност си остават езичници. Самото езичество днес се е настанило в Църквата и е станало в наше време неин отличителен знак. Така че става дума не за езичници в Църквата, а за Църква, в чието сърце обитава езичество. Днес се приема за нормално, че християните

Почетен знак за отец Кортези

С думите „Сега съм българин“ отец Паоло Кортези от Белене получи на 21 декември почетния знак на президента Росен Плевнелиев за заслугите му за развитие на гражданското общество. Той се отличава и за значимия принос за предаването на знанието за тоталитарното минало и

всеотрайната му работа за почитане паметта на жертвите на комунистическия режим.

В словото си по време на церемонията държавният глава определи отец Кортези като човек с отворено сърце, лидер и доверен човек и приятел за всички. Плевнелиев изтъкна за отца, че не е просто душата, сърцето, двигателят на католическата общност в Белене, но и добре позната личност на всички радетели за изграждане на историческото знание и памет у нас.

Отец Паоло Кортези е ректор на светилището на Евгений Босилков в Белене. „Едно безкрайно красиво кътче от природата, превърнало се в зловещ символ на комунистическите репресии, в гробница на българския интелектуален елит, дръзнал да се противопостави на комунистическата власт“, заяви държавният глава.

Президентът Плевнелиев изтъкна ролята на отца за изграждането на мемориален комплекс на мястото на няко-

[На стр. 5](#)

Сайт за духовно укрепване на семействата

На 17 декември 2016 г. на ежемесечната среща за семейства в енория „Свети Михаил Архангел“ в гр. Раковски беше представен нов интернет сайт „Семейството - Домашна църква“ (www.domashnatsarkva.com).

Статите и рубриките на сайта са специално насочени към християнските семейства в България. Идеята възникна като естествено продължение на провеждащите се повече от година срещи на семействата в енорията, проведени дуловни упражнения за тях, както и различните конференции. Нуждата от сайт, който да се грижи за духовното израстване на семействата, се вижда ясно. В днешно време семейството като институция е атакувано от всички страни и семействните двойки са изправени пред нови и все по-тежки изпитания. Затова християнските съпрузи имат нужда от помощ - за да поддържат жива своята любов, за да осъществяват добра комуникация помежду си и да преодоляват конфликтите и житейските проблеми.

Нашата цел е сайтът да помога на католическите семейства

[На стр. 2](#)

Времето за милосърдие продължава

„Юбилеят приключва и се затваря Светата врата. Но вратата на милосърдието на нашето сърце остава винаги широко отворена.“ Тези думи на папа Франциск ми дадоха основание да споделя, че животът на истинския християнин се развива в две посоки - вертикална и хоризонтална. Вертикалната определя отношенето ни към Бог, а хоризонталната - отношенето ни към хората. И тези две посоки се събират на кръста. Жертвата на кръста е доказателството на Бог за Неговото милосърдие към нас и Той го засвидетелства още там, на кръста, като спаси Добрия разбойник. Признавайки вината за престъплениета си, той получи прошката за греховете си и благословението да бъде в Царството небесно: „Още

[На стр. 6](#)

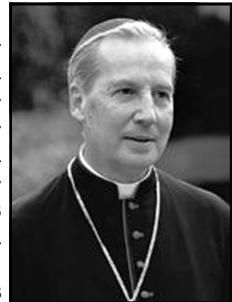
Интересна изложба

На 20 декември 2016 г. в Мраморното фойе на Столична община бе открита изложба на детски рисунки под мотото „Вярата - мечта за един по-добър живот“, организирана от Националния съвет на религиозните общини в България (НСРОБ) и финансирана от програма „Култура“ на общината. Бяха наградени творби на деца от шестте традиционни вероизповедания. Втора награда в най-малката възрастова група бе присъдена на Ефраим Гуардини от

Отец Петко ВЪЛКОВ

Прелатът на „Opus Dei“ mons. Хавиер Ечевария почина

На 12 декември 2016 г. вечерта почина прелатът на „Opus Dei“ монс. Хавиер Ечевария. Новината бе съобщена от италианския профил на Opus Dei в социалната мрежа Twitter.

тут на персонална преплатура на Католическата църква, Ечевария става неин генерален викарий.

През годините монс. Хавиер Ечевария членува в две ватикански конгрегации - Конгрегацията за канонизацията на светци и Върховия трибунал към Апостолическата сигнатура (едно от ватиканските съдилища).

На 20 април 1994 г. свети Йоан-Павел II го посочва за следващ прелат на прелатура „Opus Dei“. Ръкоположен е за епископ от полския папа светец на 6 януари 1995 г. във ватиканската базилика „Свети Петър“.

Монс. Хавиер Ечевария оставя и богато книжковно наследство - той е автор на „Следствия за блажения Хосемария“, „Пътища на християнския живот“, „В служба на Църквата“, „Гетсманската градина“, „Евхаристия и християнски живот“, „Участие в светата литургия“.

По www.catholic-news.bg

ИСТИНА
VERITAS
Брой 1 (1518)
януари 2017 г.

Сайт за духовно укрепване на семействата

От стр. 1

ства в България по-лесно да намират стойностна литература, посветена на многобройните въпроси, свързани с брака и семейството, и по този начин да укрепва брачните връзки и семействата чрез духовното им развитие.

Искам да изкажа благодарност на хората, които ми помогнаха в това дело. Благодаря на епископ Георги Йовчев, който винаги е благославял и насърчавал дейности, насочени към семействата. Благодаря на отец Румен Станев и на отец Борис Стойков, че бяха мои първи помощници в изработването на сайта. Изказвам признателност и на отец Елко Терзийски, че разреши да публикуваме някои статии от списанието „Гласът на Църквата“.

В навечерието на рождество-венските празници пожелавам на всички християни в България Бог да бди над тях и над техните семейства, да укрепва любовта между съпрузите и да направи от всички християнски семейства една здрава и плодородна домашна църква!

Андрей КРЪСТЕВ,
администратор

От стр. 1

от Църквата може да не е вярващ - като своя близък, който не е кръстен.

Когато се е изграждала, Църквата се е основавала на духовното решение на отделните вярващи, на акта на обръщането им във вярата. Ако в началото Църквата се е изграждала на общението от новопоявляви, обрънали се, като една „църква безупречна, без недостатъци“ (славна църква, която няма петно или порок, или нещо подобно, Еф. 5, 27), то днес в тежка борба все повече и повече се налага убеждението, че и новопоявлявият християнин остава грешник, вследствие на което е напълно възможно да има тежки нарушения в самата християнска общност. Но ако християнинът не бъде морално съвършен в този смисъл, общението на светите винаги ще си остава несъвършено, защото това все пак стои в основата на общността. Църквата е общност от утвърдени във вярата си хора, от хора, които са взели определено разумно решение и по този начин се отличават от всички онези, които са се отказали от такова решение. През Средновековието благодарение на промяната Църквата и светът се идентифицират. Християнското битие в основата си вече не се крепи на собственото решение на всеки вярващ християнин, а Църквата се превръща в една политическо-културна реалност.

Три нива на отделянето на Църквата от света

Днес е останало само външното покритие на Църквата със света; съществува убеждението, че поради нежеланата принадлежност към Църквата е отпаднала и особената Божия благодат, останала е скрито и потвърждението за духовно спасение. Почти никой не вярва сериозно, че от тази съвсем случайна културно-политическа реалност, наречена „Църква“, може директно да зависи вечното спасение. Така става ясно защо днес от всички страни много настоятелно трябва да се постави въпросът дали не трябва Църквата да се превърне отново в една общност на вярващи хора, общност, на която отново да се придае се-

риозност. Това би означавало Църквата да се лиши от светските си позиции, които все още заема, да отхвърли привидното притежание на истината за пътя.

Това няма да бъде спестено на Църквата в съществуването ѝ. Ще ѝ се наложи да се раздели със сиянието в света парче по парче и отново да стане това, което трябва да е - общност на вярващи. В действителност нейната мисионерска сила може да нарасне чрез тези външни загуби. Само ако

заблудата и разочарованието на хората.

Колкото повече Църквата са-мостоятелно разграничава и показва различието на християнството от езичеството и другите религии, толкова по-точно ще определя това, което е нужно за малкото паство, толкова по-реалистично ще бъде при второто ниво, върху което тя трябва и е длъжна да разпознава своите задачи при **благовестието на вярата**. Ако от една страна тайнството е мястото, където Църквата се

Новите езичници и Църквата

затваря и е длъжна да се затвори пред тези, които не принадлежат на Църквата, то от друга това ще бъде знак за ес-теството и начина, по които тя ще ръководи по-нататък с открыти жестове поканата към Божията трапеза.

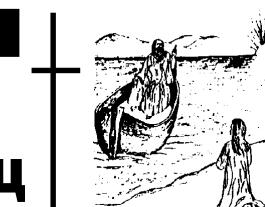
**На нивото на личните отно-
шения** самоограничаването на Църквата би било съвсем погрешно - да изиска отклоняване и затваряне на вярващите християни срещу техните не-вярващи близки. Разбира се, между вярващите всъщност постепенно трябва да се изгражда отново нещо като братство на общуващите християни, които чрез своята обща принадлежност към Господнята трапеза също и в личния си живот да се чувстват свързани един с друг и да знаят, че в трудни ситуации могат да разчитат на близките си - почти като в една семеенна общност. Това обаче не значи да последва някакво сектантско обвързване. Християнинът може да бъде просто един радостен човек между другите хора, да бъде един близък там, където не може да бъде близък в Христос.

Като обобщение можем да поддържаме твърдо следния резултат от този първи кръг на размисли: Църквата е преминала през структурна промяна - от малко паство към Всеобща църква; още от Средновековието този период в Европа съвпада с развитието на западните страни. Днес това покритие е илюзорно, защото истинската същност на Църквата в света е прикрита и Църквата се проявява чрез своята характерна мисионерска активност. Така за кратко или за дълго време със или против волята си Църквата след преструктуриране външно ще се превърне от малко паство в незначителна общност.

Един втори път на спасение?

Успоредно с така скицираното структурно изменение на

На стр. 4

специално предназначени за мисии и достигат дори и до далечните конвентуалски семинари в Корея, Индия и Бразилия. Негово дело са и папските гербове, които красят фасадата на базиликата на свети Франциск. Когато през 2013 г. научава вестта, че новият папа е приел името на Бедняка от Асири, ри-
сува копие на „Синия кръст“, което лично връчва в дар на Светия отец на 4 октомври 2013 г. при папското посещение в Асири. Първият си папски герб отец Владимир изработва за папа Йоан XXIII, известен като „български папа“.

Отец Владимир предлага през 2009 г. побратимяване на манастирите „Свети Франциск“ в Асири и „Свети Иоан Рилски“ в България. Призовът за побратимяване е отправен при откриването на втората изложба в Асири на българския иконописец Емил Ценски, чийто творчески път започва в Рилския манастир.

Тленните останки на свещеника са погребани в гробището на Асири.

Отец Владимир Пенев, францисканец конвентуалец

На 24 декември 2016 г. около 7 ч. сутринта в манастира на свети Франциск в Асири се завърна в дома Господен отец Владимир Пенев.

Отец Владимир Пенев е роден в пловдивското село Дуванлий на 18 януари 1926 г. Под ръководството на енорийски си свещеник прави първите стъпки в духовността и свещеническото си звание. През 1938 г. заминава за Италия, където получава необходимото философско и богословско образование във францисканския Асири. През 1951 г. е ръкоположен за свещеник. Заради атеистичния комунистически режим е принуден да остане в Италия. Там върши както пастирска дейност, така и често рисува икони, предназначени за францисканските манастири по целия свят.

Още от детските си години се интересува от рисуване, а в училище се възползва от отсъствието на учителя, за да копира рисунките на съучениците си върху прозорецата. Като свещеник рисува различни разпятия, икони на Дева Мария, на свети Франциск и францисканските светци, които са

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

ИСТИНА - VERITAS

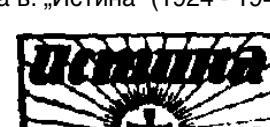
Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел. (02) 41-77-739,

E-mail: istina-v@techno-link.com

Редактор
Марио Георгиев

ISSN 0861-6450

RVW

Католически свят

Италия. Още в началото на понтификата на папа Франциск името му стана популярно за родените момчета в Италия. Момчетата, родени през 2014, 2015 и 2016 г., които носят името Франческо, са 13.5% от всички бебета момчета в Италия.

+++ Италианската полиция е разкрила, че арестуваният 32-годишен ислямист от Мароко Ибрахим е планивал да взриви кола със запалителни материали във Ватикан. По нареддане на вътрешния министър Анджелино Алфандо той веднага е депатриран. От началото на 2016 г. досега от Италия са депатрирани 62 заподозрени ислямисти.

+ + + Неаполитанците са много разтревожени, че съ辛勤ата кръв на Сан Дженоаро (свети Януарий), съхранявана в ампула, не се е втечила на 16 декември и това било „лоша поличба“, веднага свързана със зачестилите земетресения и атентати. Подобно явление е станало преди тридесет години. При другите дни на „кръвни“ чудеса - през първата неделя на май и на 19 септември, кръвта редовно се е втечнявала. По този повод архиепископът на Неапол Бинченцо ди Грегорио е призовал католиците да не мислят за катастрофи и нещастия, а да се молят.

Бразилия. На празника Всички светци на 1 ноември 2016 г. в голямата пещера край гр. Санта Мария до Токантину по време на литургия, на която са присъствали над 50 богомолци, е паднала част от тавана на пещерата и са загинали 10 души, между които и две деца.

Ливан. Новоизбраният президент на Ливан - 81-годишият Мишел Аун, от католическата общност на страната, е помогнал великите сили час по-скоро да вземат активни мерки за спасяването на Ливан от бежанците, които вече наброяват два милиона, предимно сирийци. Ливан е на прана на колапс и не е в състояние да издържа тези чужденци, които всекидневно срещат сериозна враждебност от местното население. Католическата организация „Каритас“ вече привършва всяка в помощ и не е в състояние по-вече да помага. От друга страна, сирийските бежанци също настояват да се върнат в страната си, но там размириците продължават.

Полша. Депутатката Беата Матюшек от управляващата консервативна полска партия „Право и справедливост“ е заявила в парламента, че Полша трябва да приема бежанци само католици и да прогони тези, които не спазват конституцията и законите на страната, като атеисти, православни и мюсюлмани. Тя настоява да не се приемат мигранти от Близкия изток и даже от Източна Европа. Заявява, че е вървяща католичка, но обвинява Църквата в толерантност към чужденците мигранти, които се оказват потенциални агресори.

Тайван. Във връзка с внесения законопроект за узаконяване на брак между хомосексуалисти, Епископската конференция на Католическата църква остро се е противопоставила и заявила, че това ще доведе до деградация на обществото и нарушаване на моногамната брачна система. За разлика от Китай, където религията е под строг контрол на комунистическата власт, в островната държава цари голяма църковна толерантност. Китай все още смята Тайван за част от своята територия, докато тайванците държат на своята независимост. Християнската вяра на острова води началото си от испански и холандски мореплаватели. От 23-милионното население на Тайван над 450 хиляди са католици.

Франция. Руският патриарх Кирил I е открыл и осветил новата православна катедрала „Света Троица“ в Париж. Катедралата е седалище и на руската православна епархия на Херсон, която отговаря за руските православни черкви във Франция, Испания, Швейцария и Португалия. В Париж и в други градове на Франция има руски православни храмове, които обаче не са подчинени на Московската патриаршия, а са под егидата на православния патриарх на Константинопол с архиепископ Йохан Кетча. Това разделение от Московската патриаршия става след Октомврийската социалистическа революция в Русия през 1917 г.

Хонконг. Хонконгският кардинал Йозеф Зен-Зе-Кун е критикувал папа Франциск за евентуалното му споразумение с китайското правителство да признае условно назначените от властта католически епископи. Според кардинала това ще отслаби Католическата църква в Китай. Той е заявил: „Ако папа Франциск подпише подобно споразумение с Пекин, аз ще спра да говоря, че изчезна“. Днес в Китай живеят над 25 милиона католици, които са разделени на верни на папата (нелегални) и подчинени на властта (законни).

Англия. Папа Франциск е учредил нови епархии в Англия и в континентална Европа за Сиромалабарската църква - християни, наследници на свети апостол Тома (томасисти). В Бристол е учредена епархия с над 38 хиляди вървачи, обслужвани от 23 свещеници и 49-годишен епископ индиец - Йозеф Срампикъл. На континента са учредени отделни енории от тези християни, които са над 30 хиляди, като в Италия са 11 хиляди, в Ирландия - 7800, има енории в Дания, Германия, Франция, Австрия и Швейцария; те са обслужвани от 35 свещеници и 45-годишен епископ Стевън Кирапанат. Сиромалабарската църква в Индия наброява над четири милиона вървачи и е най-голямата християнска общност в страната. Тя води началото си от апостол Тома, чийто гроб е в Кенай - столицата на щата Тамил Наду, където е честван като светец и мъченик. Църковните служби се извършват по източносирийски обред. От 1599 г. Сирийската малабарска църква е под опекунството и на подчинение на папата.

Индия. Католическата информационна агенция „Фидес“ съобщава, че в страната е започнал строежът на най-високата религиозна сграда в света - 213 м висок храм в чест на индуистки бог Кришна. Храмът е в гр. Бриндаван, щата Утар Прадеш, и ще бъде завършен през 2022 г. Амбициозната цел на проекта е „морална трансформация на индийското общество“ под влиянието на Кришна като бог на духовността, етиката и любящата всеотдайност.

Куба. По предложение на папа Франциск Върховният съд на страната е помилвал и освободил 787 затворници - предимно жени, младежи и болни; помилването е свързано с обявената от папа Франциск Извънредна юбилейна година на милосърдието. Никой от помилваните не е свързан с убийство, злоупотреба, насилие, търговия с дрога или други подобни престъпления.

+++ Критиците на кубинския режим не вярват, че нещо ще се промени след смъртта на Фидел Кастро, е заявила Берта Солер, говорителка на движението за права и свободи „Дами в бяло“. Единствената добра новина е, че в страната има един диктатор помалко. Остава още един - Рaul е също диктатор като Фидел.

+++ Католическата църква в Куба е призовала населението да се обедини, като се позвава на думите на кубинския национален герой и борец за независимост на острова Хосе Марти (1853-1895): „Едно отечество с всички и за доброто на всички“.

Норвегия. След двегодишно строителство е осветена католическа катедрала в Тронхайм. „Това е първото освещаване на катедрала в Европа от десет години“, е заявил кардинал Кормак О'Конър, папски нунций в Норвегия. Град Тронхайм е в епархиата на Осло с епископ Берни Ейдсвиг. Строителството на катедралата струва 12,5 милиона евро; тя носи името „Свети Олаф“; енорията наброява над седем хиляди католици - мигранти от 120 страни. Епископ Берни Ейдсвиг е заявил: „Католическото сърце на Норвегия тути в Тронхайм; катедралата е символ за възхода на Католическата църква в скандинавските страни“. В катедралата са мощите на свети Олаф - покровител на страната и патрон на новата катедрала.

Ватикан. След закриването на Извънредната юбилейна година на милосърдието светата врата на базиликата „Свети Петър“ е била засидана отвътре. На генерална аудиенция папа Франциск е благодарил на всички помощници, свързани с юбилейната година, и особено на Папския съвет за новата евангелизация и неговия председател архиепископ Рино Физикела, който отговаряше за цялостната организация. Годината на милосърдието започна на 8 декември 2015 г. и завърши на 20 ноември 2016 г.

+++ Папа Франциск е изпратил съболезнователна телеграма до правителството и до целия кубински народ във връзка с кончината на Фидел Кастро и е казал, че ще се мо-

ли за доброто на кубинския народ пред покровителката на страната - Мадоната дел Кобре.

+++ На 1 септември 2016 г. е основано първото сдружение на жените, работещи във ватиканската държава и Светия престол. Сдружението е с название „Жените във Ватикан“; в него членуват 750 жени, а председател е американката Трейси Мак Клур - редакторка във ватиканския официоз „Осерваторе Романо“.

+++ Ново, модерно сметище ще събира и съхранява всички отпадъци от територията на ватиканската държава. Сметището се намира до кулата „Сан Джовани“, в северния край на ватиканските градини, близо до площадката за хеликоптери. За цялостното почистване и за сметището отговарят 30 работници.

+++ Между Светия престол и Бенин е подписано споразумение за регулиране на отношенията държава-Църква. То съдържа 19 члена и е подписано от външния министър на Бенин Аурелиен Абенонси, а за Светия престол - от папския нунций в страната архиепископ Брайън Удагве. От 10-милионното население на Бенин над три милиона са католици и са най-голямата християнска общност в страната, мюсюлманите са 2.5 милиона, широко разпространена е вярата Боодо. През 2011 г. страната бе посетена от папа Бенедикт XVI (2005-2013).

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция генералния секретар на Организацията на американските държави Луис Леонардо Алмагро, външен министър на Уругвай. Разговорите са преминали в дружеска атмосфера и са били разгледани въпроси, касаещи всичките 35 държави - членки на организацията.

+++ Светият отец е приел на частна аудиенция премиера на Ирландия Енда Кени. Разговорите са преминали в „сърдечна атмосфера“, засегнати са основно отношенията между двете страни, а особена тема е била за приноса на Католическата църква за образоването и социалната подкрепа. Папата ще посети Дъблин, Ирландия, през август 2018 г., когато ще се проведе Световният ден на католическите семейства.

+++ В края на ноември 2016 г. се е провело общо събрание на Папската академия на науките. Гост на събранието е бил британският астрофизик Стивън Хокинг, който е атеист, но е член на академията. Той е дългогодишен ръководител на катедра по математика в университета в Кембридж, Англия, и поддържа тезата, че Вселената сама, спонтанно е възникнала от нищото, без божествена намеса, а само по законите на гравитацията. Британският астрофизик е болен и страда от 1963 г. от нервното заболяване АЛС (амиотрофична латерална склероза; болестта на Лу Гериг). Той е автор на теорията за черните дупки. Италианският ядрен физик Антонио Цикики, вървящ католик, член на папската академия, близък на британския астрофизик Хокинг, е на обратното мнение; според него няма противоречие между

науката и вярата и Вселената е продукт на висш разум, а не на хаоса, и този Творец е Бог. И двамата учени са били приети на аудиенция от папа Франциск заедно с останали членове на академията. Хокинг е променил възгледите си за Бог след възвръщането от клинична смърт на своя доведен брат.

+++ На частна аудиенция Римският епископ е приел виетнамския президент Чан Даи Куанг (60). На сърдечен разговор са разгледани добри отношения между двете страни. От 90-милионното население на Виетнам над девет милиона са католици, обслужвани от 35 епископи, четири хиляди свещеници, 10 хиляди монахини и две хиляди семинаристи.

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция президента на Уругвай Табаре Васкес. В 40-минутен разговор са били обсъждани многостранни въпроси. 76-годишиният Васкес е подарил на папата стъклено кълбо, украсено с кристали.

+++ Учредената от папата коледно-новогодишна лотария има много печалби - най-голямата е червена кола „Опел“, велосипеди, кафе-машини, часовници, писалки, както и над 30 утешителни награди. Лотарията е изведена и по интернет. Един билет е 10 евро. Тегленето на лотарията ще се извърши на 2 февруари 2017 г., а приходите ще се предадат за пострадалите от земетресението в Италия и за бездомници.

+++ Папа Франциск заедно с новите 17 кардинали са посетили почетния папа Бенедикт XVI в параклиса на манастира „Матер Еклезие“. Бенедикт XVI живее в този манастир след напускането на понтификата през 2013 г. 89-годишиният Бенедикт и папа Франциск сърдечно са се прегърнали, поздравили, а след това и новите кардинали по-отделно се поздравили с папа Бенедикт и провели разговор. След приключване на консисторията кардиналската колегия наброява 228 членове, от които 121 са под 80-годишна възраст и имат право на конклав - да избират папа.

+++ Светият отец е отпразнувал 80-ия си рожден ден на 13 декември 2016 г. (вторник) в параклиса „Капела Паолина“ в апостолическия дворец с живеещите в Рим кардинали. През целия ден той е бил на работното си място и е превърнат този ден в „нормален работен ден“ с много среци. Той е приел на частна аудиенция президентката на Малта Мария-Луиз Колейро; префекта на Конгрегацията за епископите кардинал Марк Куелет; епископа на гр. Кхур, Швейцария, Вирус Хундър (74); представител на израелската общност, живееща в Тоскана и наброяваща 300 души. През целия ден той е получавал поздравления по имейла - на седем езика и на латински, на Туитър и Фейсбук. Папа Франциск е роден на 17 декември 1936 г. като Хорхе Марио Бергольо в Буенос Айрес, Аржентина. На 13 март 2013 г. кардиналите го избраха за наследник на папа Бенедикт XVI (2005-2013).

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

(Продължава от бр. 12)

ПЕТИ ДЕН

Ето, всичко стана ново (2 Кор. 5, 17).

Приими от Бог ново сърце (Иез. 36, 25-27).

Бъди изпълнен с радост (Пс. 125/126).

Да бъдем обновени в Христос (Кол. 3, 9-17).

Да сме родени в Духа (Ин. 3, 1-8).

Коментар

Срещата с Христос, възксилния Господ, обновява същността на Павел - както се случва с всички, които вярват в Христос. Това ново естество не се добавя веднага - то е една реалност на вярата. Бог живее в нас чрез силата на Свети Дух и ни кара да вземаме участие в живота на Света Троица.

Чрез това обновление падението на человека е преодоляно и ние установяваме спасителна връзка с Бог. Наистина невероятни неща могат да бъдат казани за нас. Както заявява свети Павел - в Христос ние сме едно ново творение; чрез Възкресението Му смъртта е победена; нищо и никой не може да ни изтръгне от Божията ръка; ние сме едно в Христос и Той живее в нас; в Него ние сме „царе и свещеници“ (Откр 5, 10); ние Му благодарим, че победи смъртта, и провъзгласяваме обещаните на едно ново творение.

Този нов живот става видим, когато го оставим да се настани у нас и ние станем „състрадателни, добри, смириeni, кротки и търпеливи“. Той също така става видим в нашите икуменични отношения. Много Църкви споделят еднаквото убеждение, че колкото повече бъдем в Христос, толкова по-близо ще сме едни до други. 500-годишнината от Реформацията ни дава специален повод да възпоменем едновременно както успеха, така и трагедията, които познахме по време на нашата история. Христовата любов ни заставя да живеем като обновени мъже и жени, търсейки активно единството и помирението.

Въпроси

- Какво ми помога да разбера, че съм едно ново създание в Христос?

- Какво трябва да направя, за да живея наистина като обновено същество в Христос?

- Какви икуменични последици идват от факта, че съм ново създание?

Молитва

Триединни Боже, Ти ни се откри като Отец и Създател, като Син и Спасител, като Дух и извор на живот, ала все пак Ти си един. Ти разчупваш нашите човешки ограничения и ни обновяваш. Дай ни ново сърце, за да можем да преодоляваме всичко, което заплашва нашето единство в Теб. Молим Те, в името на Иисус Христос чрез силата на Светия Дух. Амин!

ШЕСТИ ДЕН

Бог... ни примири със Себе Си (2 Кор. 5, 18).

Бог установи съюз с Авра-

ам (Бт. 17, 1-8).

Светът видя победата на Бог (Пс. 98/99).

Бог ни помири със Себе Си в Иисус Христос (Рим. 5, 6-11).

Провъзгласете Благата вест (Лк. 2, 8-14).

Коментар

Помирението има две лица: то може да бъде едновременно и привлекателно, и плашещо. То ни привлича толкова силно, че ние желаем да се установи в нас, сред нас и между нашите различни религиозни традиции. Но си даваме сметка колко ще ни струва то-

Коментар
Помирението между Бог и човечеството е основна точка в нашата християнска вяра. Апостол Павел е уверен, че Христовата любов ни заставя да впиши помирението с Бог във всички измерения на нашия живот. Така ни кара да разгледаме днес въпроса за нашите разделения. Както историята на Иосиф го показва, Бог винаги дава необходимата благодат за изцеление на разбитите отношения.

Великите реформатори като Мартин Лутер, Улрих Цвин-

общество ние смятаме, че е необходима служба за помирение?

- По какъв начин отговаряме на тази необходимост?

Молитва

Боже на добротата, благодарим Ти, защото в Христос Ти помири нас и целия свят със Себе Си. Утвърди ни - нас, нашите общности и Църкви, в нашата служба за помирение. Изцели сърцата ни и ни подкрепи да разпространяваме Твоя мир. „Там, където има омраза, да посеем любов. Там, където има оби-

Коментар
Какво би се случило? Какво би станало, ако библейските пророчества се събудиха наистина? Ако престанеха войните между народите и от оръжиета се направеха оръдия на труда? И ако бяха почнели да царуват Божията правда и мирът - един мир, който би бил много повече от проста липса на война? Ако цялото човечество се събереше в едно служение, където никой повече не би бил отхвърлен? Какво би станало, ако изчезнеха тъгата, сълзите и смъртта? Това би било кулминацието на помирението, поднесено от Бог в Иисус Христос. Това би било раят!

Псалми, песни и химни възпяват дена, когато цялото творение ще достигне най-накрая пълнота и своята цел - Бог да бъде „всичко във всички“. Те разказват за християнската надежда и наближаването на Божието царство, когато страданията ще се превърнат в радост. В този ден Църквата ще се разкрие в цялата си красота и с цялата си благодат като едноединствено Тяло Христово. Навсякъде, където се събираме в Духа, за да възпрем заедно изпълнението на обещанието на Бог, небесата се отварят и ние започваме да танцуващеме тук и сега под звуците на мелодията на вечността. Така ние можем отсега да вкусим от съществуването на рая, заедно да се помолим и да се зарадваме; да споделяме образи, стихове или песни от нашите собствени традиции. Това би могло да вдъхне нов устрем в нашата практика, тези средства могат да ни отворят нови пространства, където да усетим нашата обща вяра и нашата надежда в приближаването на Царството Божие.

Въпроси

- Как си представяме рая?

- Кои песни, разкази, стихове от вашата християнска традиция ви дават усещането, че участвате в реалността на Божията вечност?

Молитва

Триединни Боже, Отче, Сине и Дух Свети, благодарим Ти за тази седмица на молитва, за това, че се събрахме като братя и сестри християни и за всички начини, по които сме изживели Твоето присъствие. Стори винаги заедно да възхваляваме Твоето Свято име, та да продължим да растем в единство и помирение. Амин!

ОСМИ ДЕН
Примирени с Бог (2 Кор. 5, 20).
В последните дни ще царува правдата (Мк. 4, 1-5).
Славни работи се разглеждат за Града Божи (Пс. 87/86).
Бог ще създаде ново небе и нова земя (Откр. 21, 1-5а).
Който срещне възкръсната Христос, става мисионер (Ин. 20, 11-18).

Превод Йорданка ГЬОКОВА

Помирение. Любовта на Христос ни обхваща

(Срв. 2 Кор. 5, 14-20)

ва и сме уплашени. Понеже да се помирим, означава да отстъпим от своите собствени желания за надмошие и признание. С благост Бог ни помириява със Себе Си в Христос, въпреки че сме се отвърнали от Него. Но божественото действие не спира дотук - именно чрез човечеството цялото творение е помирено с Бог.

Бог от Стария завет е верен и милостив към народа на Израил, с който установява съюз. Този съюз остава в сила, „защото Божиите дарове и призванието са неотменни“ (Рим. 11, 29). Иисус, Който чрез Своята кръв даде началото на Нов завет, е един Син на Израил, но доста често нашите Църкви са забравяли да вземат това предвид. След Холокоста немските Църкви имаха специфична задача да се борят срещу антисемитизма. При това всички Църкви са призвани да наследяват помирението в лоното на своите общности и да се противопоставят на всички форми на човешка дискриминация, тъй като всички сме призвани да живеем Завета с Бог.

Въпроси

- Какво означава за нашиите християнски общности да живеем Завета с Бог?

- С какви форми на дискриминация трябва да се борят нашите Църкви в нашето общество?

Молитва

Милосърдни Боже, от любов към Твоя народ Ти установи съюз с него. Дай ни силата да се противопоставим на всички форми на дискриминация. Направи така, че дарът на Твоя съюз от любов да ни изпълни с радост и да ни възхнови да търсим отново и отново все по-дълбоко единство. Чрез Иисус Христос, нашия възкръснал Господ, Който живее и царува с Теб и Светия Дух през всички векове на вековете. Амин!

СЕДМИ ДЕН

Служение на примирение (2 Кор. 5, 18-19).

Иосиф се помири с братята си (Бит. 50, 15-21).

Царството Божие носи правда и мир (Пс. 72/71).

Божията любов ни заставя да се обичаме взаимно (Ин. 3, 16b-21).

Иисус се моли за единство на Неговата църква (Ин. 17, 20-26).

да, да занесем прошка. Там, където има съмнение, да посеем вяра. Там, където има отчаяние, да посеем надежда. Там, където има мрак, да занесем светлина. Там, където има тъга, да отнесем радост. Молим Те в името на Иисус Христос чрез силата на Свети Дух. Амин!

ОСМИ ДЕН

Примирени с Бог (2 Кор. 5, 20).

В последните дни ще царува правдата (Мк. 4, 1-5).

Славни работи се разглеждат за Града Божи (Пс. 87/86).

Бог ще създаде ново небе и нова земя (Откр. 21, 1-5a).

Който срещне възкръсната Христос, става мисионер (Ин. 20, 11-18).

Новите езичници и Църквата

От стр. 2

Църквата се забелязва и едно съзнателно преподреждане при вярващите, които фактически са предани на вътрешноцърковното езичество. За християните днес е станало немислимо, че християнството и по-точно християнството в Католическата църква трябва да бъде единственият път за спасение и затова безусловността на Църквата и строгата сериозност на нейните мисионерски претенции, на всички нейни вътрешни изисквания са станали проблематични.

Ние не можем да повярваме, че човекът до нас - силният, изпълнен с готовност добър човек, ще отиде в ада, защото не е практикуващ католик. Представата на нормалния християнин днес, че всички „добри“ хора ще бъдат спасени, е почти толкова естествена, както по-рано е бил убеден в противното.

Вярващият рядко се запитва объркано - защо за тези, които са навън, да е толкова лесно, като за нас всичко ще е толкова трудно? Това идва от факта, че вярата се усеща като едно бреме, а не като благодат. Във всеки случай питащият остава с впечатлението, че в края на краищата се дават два пътя на спасение: чрез

съвсем субективно приписваната моралност при стоящите извън Църквата, и за тези в Църквата. Така той не би могъл да има усещане за душевен комфорт. Във всеки случай има чувството, че поемайки по пътя за спасение в Църквата, той е поел по по-трудния път. А е съвсем ясно, че мисионерският импулс на Църквата страда при тази вътрешна несигурност.

Малцинството и мнозинството

Опитвам се да отговоря на въпросите на християните, да им обясня, като им показвам

На стр. 10

100 години от смъртта на блажения Шарл дьо Фуко

Шарл дьо Фуко е богат благородник, виконт, роден в Страсбург през 1858 г. Младостта му минава далеч от Бог - сред гуляи и жени, дори като кадет във военната академия е наказан за непристойно поведение. Като лейтенант от кавалерията е изпратен в Алжир по време на въстанието против французите от 1890 г.; с него е и приятелката му Марии. Отстранен от армията поради проблеми с дисциплина, с Марии заживяват в Европа, Швейцария, известен SPA курорт. Новините от фронта в Алжир го карат да се завърне в полка си, воюващ на границата с Тунис; така прекъсва и връзката му с Марии.

Влюбен в Северна Африка, той се заема да проучи тази страна. Отново напуска армията и от Алжир се отправя в Мароко като изследовател, подкрепен от Френското географско общество. Съставя карти и изпраща рапорти, които му печелят известност във Франция. За да бъде по-незабележим, научава арабски и еврейски и се представя подличността на руския равин Йозеф Алеман.

Преминал през най-различни изпитания, Шарл е впечатлен и от молитвата на вярващите мюсюлмани. Издава различни научни трудове. През 1884 г. се завръща в Париж, но животът във висшето общество вече не го удовлетворява; започва да се заражда промяна в душата му, търси Бог, моли се с часове и повтаря „Боже мой, ако Ти има, направи така, че да Ти позная“. От значение е и кореспонденцията и близостта с братовчедка му Марии де Бонд. През октомври 1886 г. тя го настърчава да отиде в парижката черква „Свети Августин“ и да се срещне с абат Анри Хувелин, неин духовен наставник. От абата неочеквано ще чуе, че трябва да се изповядва и прически - „тук и сега“. Идва моментът на обръщането му към Бог. В писмо до братовчедка си ще напише: „От този момент животът ми стана низ от благословии“. А на приятеля си Анри де Кастре допълва: „Щом повярвах, че има един Бог, разбрах, че не мога да живея, ако не е за Него; мое религиозно звание се роди в момента, в който се роди моята вяра“. По съвет на абат Хувелин Шарл се отправя на поклонничество в Светите земи.

Спира се в Назарет, когато е на Христовата възраст; спомня си и думите на свети Августин: „Нашият Господ избра последното място до тавана степен, че никой не е успял да Му го отнеме“.

Завърнал се във Франция, Шарл е решен да живее по-задълбочено Христовите повеления; това го завежда при монасите траписти, които според него имат най-скромен живот сред останалите монашески общности. На 15 септември 1890 г. той се сбогува със семейството си и влиза в манастира на трапистите „Нот Дам де Неж“ в Ардеш, високо в Алпите, с вледенени стени девет месеца от годината. През 1892 г. в Сирия, в манастира на трапистите в Акс, той дава монашеските си

обети. Една нощ е изпратен да се моли над починал в много бедна къща. Там са вдовицата и многото им деца, които нямат какво да ядат и облекат. Връща се в манастира, решен да го напусне, за да прилича по всичко на Христос бедния. Той пише: „Исках да заема последното място, но то бе заето от Исус. Реших тогава да го подражавам в Неговата бедност, да подражавам на живота му в Назарет“. Шарл решава, че трябва да основе нов орден - още по-беден и приличащ на живота Христов в Назарет. Неговите настъптели обаче го изпращат в Рим (1896 г.) с идеята да задълбочи познанията си по богословие и задълбочи монашеския живот. Стига се до несъгласие и освобождаване от обетите, дадени при трапистите.

Следвайки наставленията на духовния си наставник Хувелин, през 1897 г. Шарл се заселва в Назарет, работейки като градинар в манастира на сестрите клариси, живеещи в бараката за инструменти. По думите на монахините той не е в състояние да насади и една маруля, а акълт му е само в молитвата и в написването на правилата на „Еремитите на Пресветото Сърце Исусово“, както смята да нарече своето монашеско общество. За свое мото си избира „Jesus Caritas“ с герб от сърце и кръст върху него, означаващо, че Исус от любов към хората ги спасява посредством Кръста.

Игуменката на кларисите го настърчава към свещенството като крачка към по-голямо оприличаване с Христос.

На 9 юни 1901 г. Шарл е ръкоположен за свещеник в параклиса на семинарията на Вавие, Франция, след което се отправя към своята любима пустиня Сахара, на границата между Алжир и Мароко, където смята да основе еретическа обител. В споразумение със светските и църковните власти той е назначен за военен капелан към местния гарнизон. На 1 декември 1901 г. там, на границния пост на вярата, той отслужва и първата си литургия в построен от него самия параклис.

През 1905 г. по покана на свой войски приятел - коменданта Лаперин, се премества в Хогар, в оазиса Таманрасет, обитаван от племето ту-

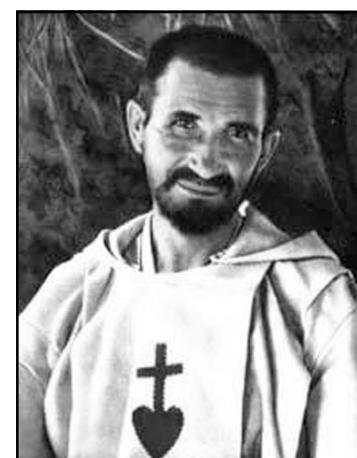

ареги (наречени сините хора по цвета на дрехите, които носят). Той става „малкият брат на Исус“, споделящ изцяло живота на туарегите. Научава езика им дотам, че написва граматика и съставя френско-туарегски речник. Започва да превежда Библията. Мечтае да основе конгрегация, монашеска общност на „малките братя на Исус“. Бедни, които да живеят сред бедните, сред последните в града и света, сред циганите и т. н. До такава степен се оприличава с бедните туареги, че едва не умира по време на голямата суша през 1907 г.; спасен е от местните хора.

На следващата година за кратко се връща във Франция с цел да намери съмишленици, желаещи да споделят неговия идеал. Не намира никого, който да го чуе; така е и през следващите години. Разочарован от себе си, той казва: „Десет години служа литургията в Таманрасет и няма нито един обрънал се към вярата“. Ще умре и сам в пустинята - като семето, за което говори Исус, което, попад-

нато в почвата, ще даде плод само ако умре. Избухва Първата световна война и ехото ѝ достига и Африка. Местното племе е антифренско и прогерманско.

На 1 декември 1916 г. на вратата на скромния дом на Шарл дьо Фуко ще почука Ел Мадани, негов познат, на когото често е помагал, но с него нахлува въоръжен мъже, които, търсейки пари и оръжие, поставят Шарл на колене с вързани ръце, а 15-годишно момче насочва пистолет спрещу него, докато другите претърсват къщата. Чува се някакъв шум отвън и момчето в обвездата го паника стреля и убива свещеника. Умира от ръката на хората, на която е помагал и които е обичал. Тялото му е хвърлено в близкия ров, откъдето приятелят му Лаперин ще го извади и погребе. Шарл ще напише: „Про-

валът е мярката на твоята прилика с Исус“, защото Исус е губещият в историята, погледнато по човешки.

Години след това един журналист ще попита Рене Войайом, живеещ идеала на „малките братя на Исус“: какъв смисли има да подражаваш на един губещ човек?

Свикнали сме да измерваме всичко на базата на успеха, но Божият план не прилича на човешкия. И резултатите ня-

ма да закъснеят. Рене Войайом ще основе в Алжир през 1933 г. „Малките братя на Исус“, а сестра Мадлен Хутен през 1939 г. - „Малките сестри на Исус“. Две от монахините: Мари-София и Жаклин Жермен, ще дойдат в София (1977-1986), като формалният повод е изготвянето на френско-български речник, но и участват в живота на енорията ни повече от девет години. В един момент стават неприятни за режима и са принудени да напуснат България в срок от 24 часа.

Мари-София в Париж по-късно ще стане съоснователка на монашеското общество в големия град „Комуните дьо Жерузалем“, известно и с песните си, анимирали една от световните младежки срещи.

Семето, посъто от брат Фуко, ще даде преизобилен плод. Молитвите, отправени към него, ще доведат и до чудотворното изцеление от рак на костите на Джованна Читери, признато като научно необяснимо през 2004 г., а папа Йоан-Павел II на 20 декември 2004 г. ще признае с декрет чудото, извършено чрез засъпничеството на Шарл дьо Фуко. На 13 януари 2005 г. папа Бенедикт XVI в базиликата „Свети Петър“ ще обяви за блажен приживе „провалилия се“ свещеник.

Близостта му с хората, с най-бедните, може да бъде само за пример на пастирите, които, както казва папа Франциск: „Трябва да миришат на стадото“, да живеят с неговите грижи и радости. И накрая ще цитирам свети Йоан-Павел II, който пред събранието ректори на светилища през юбилейната 2000 г. казва: „Всяка набожност, която не се превъръща в подражание, е само едно суеверие“. Да почитаме светците, но да се стараем и да им подражаваме на дело.

Отец Петко В'йлов

Почетен знак за отец Кортези

От стр. 1

гашния концлагер в Белене. „Това е инициатива от изключително значение, никой не бива да я подценява - колко много биха искали, но не бива. България е единствената европейска страна, която все още няма подобен мемориален комплекс за жертвите на тоталитаризма“, отбеляза Плевнелиев.

Той обясни, че Паоло Кортези основава фондация, „която работи за създаването на обективна обществена оценка за историята на комунизма и неговите престъпления. Той участва активно в обществения дебат за преосмисляне на тоталитарното минало и за предаването на знанието на следващите поколения“, заяви президентът.

По думите му отец Кортези работи за това в учебниците по история да бъде отделено

специално място на мъчениците от XX век. „Нещо повече, паметта за престъпленията на тоталитарните режими да обединява - тя да бъде използвана, за да може всички да си подадем ръка, а не да ни разединява. Едно дело, достойно за възхищението на всички нас“, заяви държавният глава.

Според него не може да продължаваме да търсим пристан в удобното бездействие. „Не трябва безучастно да гледаме как историческата подмяна се случва пред очите ни. Наша е отговорността да разровим, да погледнем назад, да потърсим истината“, подчертава Росен Плевнелиев.

На финала на своето слово президентът цитира самия Паоло Кортези: „Този конфликт, оставил за 45 години много жертви, ще бъде излекуван само чрез помирение, когато палачите кажат: „Съжалявам, съгреших, извърших престъпление“, а жертвите кажат: „Аз прощавам“. Целта на паметта е да постигнем помирение и само когато раната бъде излекувана, ще можем да вървим напред; но ако не направим

нищо, ще продължим да боледуваме“.

„Отец Паоло Кортези се опитва да ни излекува и ние го подкрепяме в неговата мисия“, обярва се Плевнелиев към Кортези и продължи с думи на благодарност за този урок по хуманност, човешина и демократична култура.

Отец Кортези призна, че никога не е очаквал да бъде награден от президент. „Този знак е за всички стотици, хиляди жертви на тоталитарния режим, аз съм запознат с много от тях. Почти половин България е минала през Белене и приемам знака на уважение за тях преди всичко, за близките им, които още страдат, защото някои рани никога не изчезват и този знак е знак за почит към всички тях.“

Той заяви, че ще продължи с усилията си за превърдането на Белене и изграждането на мемориалния комплекс като едно красиво европейско място за поклонение. „Повече Европа в България и повече България в Европа и по темата за паметта“, каза още отец Кортези.

Десислава АНТОВА, News.bg

„Каритас“ - Милосърдна любов за достоен живот

„Каритас“ в България

В седмицата преди Рождество Христово „Каритас“ - град Раковски, проведе благотворителен базар в подкрепа на нуждаещи се хора от енорията. На базара бяха изложени предмети, ръчно изработени от доброволците на „Каритас“: салунни, свещи и декорации за елха. Посетителите имаха възможност да се включат и в инициативата „Щедрата кошница“, като дарят хранителни продукти - варила, ориз, макарони, консерви, бонбони, сладка, бисквити, вакуумирани храни и др. Благодарение на добрата воля на хората с големи сърца бяха набрани общо 500 лева и много продукти. Всички те бяха използвани за пригответвяне на хранителни пакети, които доброволците на „Каритас“ занесоха в домовете на 40 нуждаещи се хора от града, за да могат да посрещнат този свят празник с надежда и радост.

✓✓✓

За поредна година децата от център „Милосърдие“ към „Каритас“ - Русе, участваха във фестивала „Светът е за всички“. Той бе организиран от Областна администрация - Русе, по повод на Международния ден на хората с увреждания. Децата участваха в концерта с музикалния спектакъл „Сватба“ и представиха изложба с изработени от тях картини и предмети от природни материали.

✓✓✓

Менторската програма на „Каритас“ - София, подпомагаща бежанците в интеграцията им в българското общество, бе отличена с приза „Доброволческа инициатива на 2016 г.“. Инициативата, която позволи на 67 души, търсещи закрила, да намерят свои български приятели и да научат от тях повече за България, получи голямото признание само две години след като същото отлиение си тръгнаха доброволците от проект „Бежанци“.

✓✓✓

„Каритас България“ осъществи партньорство с „Еко България“, благодарение на което автомобилите на „Каритас“ могат да зареждат гориво на преференциални цени.

✓✓✓

Доброволческа инициатива на фондация „World ventures“ освежи интериора на център

6 ИСТИНА
VERITAS
Брой 1 (1518)
януари 2017 г.

„Благовещение“ към „Каритас“ - София, предоставящ грижи на деца и младежки с увреждания. Служители на фондацията отделиха от личното си време и с много ентузиазъм и вдъхновение помогнаха за подмяна на стария балатум с плочки, почистиха ателието по трудотерапия и украсиха с рисунки фасадата към двора на центъра. Плочките и материалите за поставянето им бяха дарени от „УниКредит Булбанк“.

✓✓✓

Хората в неравностойно положение, за които сътрудниците към „Каритас“ - Бургас, полагат всекидневни грижи, бяха задравани с топли дрехи и зимни обувки, дарени от фирма „Бултекс 99“.

✓✓✓

Благодарение на партньорството на „Каритас България“ с летище София бяха набрани 3590 лв. в подкрепа на възрастни хора чрез дарителските кутии на „Каритас“, разположени на аерогарата. Даренията ще подпомогнат мобилните екипи към Домашни грижи на „Каритас“ в предоставянето на професионални здравни и социални грижи в домовете на болни възрастни хора.

✓✓✓

Над 30 деца и младежки от центъра за бежанци „Военна рампа“ премериха сили на футболния терен в спортивния комплекс „Спортна София“ в Борисовата градина. Благодарение на личните усилия на социалния работник в консултативния център „Света Анна“ към „Каритас“ - София, който организира мини турнира, децата забравиха за няколко часа тегобите и с хъс се посетиха на любимата игра.

Тръгнаха си с медали, подаръци и неподправени усмивки.

✓✓✓

Доброволческата инициатива „Посещение на центрове за настаниване от семеен тип“ на „Каритас“ - град Раковски, бе отличена с грамота от конкурса „Доброволческа инициатива за 2016 г.“. В инициативата на „Каритас“ участват между 10 и 15 доброволци от гр. Раковски, който ежемесечно посещават децата в центъра за настаниване от семеен тип в Брезово, за да им даряват усмивки, играеки и общувайки с тях. Целта на доброволците е да направят по-лесна интеграцията на децата в заобикалящия ги свят.

✓✓✓

Доброволци от Общинския младежки парламент към Общинския младежки дом в Русе

Страницата подготви „Каритас България“

посетиха центъра за деца с увреждания „Милосърдие“ към „Каритас“ - Русе, в деня на отбелязване на Международния ден на доброволците. Заедно с децата - потребители на услугата, те изработиха коледна украса за елхата в центъра. Това е поредно посещение на доброволците, които често гостуват в „Милосърдие“, за да отбележат с децата различни празници.

✓✓✓

Представител на „Каритас Швейцария“ проведе работни срещи с „Каритас“ - Русе, и „Каритас България“. Целта на срещите бе обсъждане на възможностите за съвместно партньорство в грижата за възрастните хора.

✓✓✓

Нова група от доброволци на „Каритас“ - София, посещава центровете за търсещи закрила „Военна рампа“, „Овча купел“ и „Враждебна“ в София. Проектът „Бежанци“ има своите нови съмишленици, които ще обучават мигрантите на български и английски език, математика и наука, музика и готварство. Доброволците преминаха двудневно обучение, по време на което бяха запознати с методите на неформалното обучение, както и научиха повече за съдбата на хората, чито дни ще опитат да осмислят.

✓✓✓

Центърът за обществена подкрепа „Том Сойер“ към „Каритас“ - Русе, проведе своята традиционна дарителска кампания „Кафе за помощ“. Служители и доброволци на организацията предлагаха благотворително кафе и чай на посетителите на Mall Rousse и ги информираха за кампаниите и инициативите на „Каритас“. Акцията имаше за цел да бъдат набрани средства, които да подпомогнат дейностите в центъра, помагащи на деца и семейства в риск.

✓✓✓

Доброволците на „Каритас“ - град Раковски, проведоха работна среща, на която обсъдиха и обмениха впечатления за извършеното през 2016 г. и набелязаха стъпки за нови инициативи, с които ще подпомогнат бедни и уязвими групи от хора през новата 2017 г.

✓✓✓

Благодарение на партньорството на „Каритас България“ с „РайфайзенБанк“ бяха набрани 10 600 лева в подкрепа на възрастните хора, за които сътрудниците към Домашни грижи на „Каритас“ полагат всекидневни здравни и социални грижи.

„Каритас“ в Европа

Социалната справедливост и равенство в Европа са възможни - пътната карта на „Каритас“ е новото издание на европейската мрежа от „Каритас“ организации, сред които и „Каритас България“. Изданието представя визията на „Каритас“ за гъвкави социални модели в Европа, които могат да се справят с икономическите, социалните и демографските предизвикателства, пред които сме изправени днес, и да осигурят добро съществуване на всички хора. Публикацията е резултат на дълъг процес на наблюдение и анализ на съществуващи социални модели и системи на солидарност.

„Необходимо е да осигурим социална защита на тези, които не могат да посрещнат основните си нужди, така че от пасивни да станат активни участници в обществото. Но за да постигнем повече от това, трябва да променим несправедливите социални структури, които създават бедност, социално изключване и апатия“, заяви Хорхе Майер, генерален секретар на „Каритас Европа“.

„Каритас“ всекидневно работи с бедните хора и чува техния глас, създава стратегии за промяна на социалната система. Анализите ни показват, че солидарността трябва да бъде поставена в основата на действията, водещи до премахване на неравенства и изкореняване на бедността.

Новото издание на „Каритас“ предлага и препоръки към законодателните власти на държавите от европейския континент, пряко съобразени с техните контексти, както и към институциите на Европейския съюз. Препоръките ни са насочени към подобряване на различните социални модели, така че да се постигне трайно изкореняване на бедността и социалното изключване.

„Социалната справедливост и равенство в Европа са възможни - пътната карта на „Каритас“ излезе и на български език. Изданието може да бъде открыто на сайта на „Каритас България“ www.caritas.bg.

Може да подкрепите „Каритас“, като направите дарение по банков път по следната сметка:

Първа инвестиционна банка

IBAN: BG37 FINV 9150 12BG N08K MX

BIC: FINVBGSF

Основание за плащане: Каритас

Титуляр на сметката: Каритас България

За повече информация може да се свържете с „Каритас България“:

caritas@caritas.bg, тел.: 02 944 18 58.

**Благодарим ви,
че помагате заедно на хората
в нужда!**

Времето за милосърдие продължава

От стр. 1

днес ще бъдеш с Мен в рая“.

Благодаря на Бог, че даде тази благословена година не само заради възможността да получим индулгенция, но много повече, защото това беше благодатно време, в което да направим равносметка на нашия християнски живот и отново да почувствува нуждата от Божието милосърдие, необходимо във всеки миг от нашия живот.

Разбира се, не можем да не си дадем сметка, че ако сме приели отварянето и затваря-

нето на Светата врата само като един специален ритуал в Извънредната юбилейна година на милосърдието, а не като време за промяна на отношението ни към Бог и към близния, т.е. бъдете милосърдни като Бог, то това време е минало напразно. С притчата за безмилостния слуга (Мт. 18, 33-35) Иисус демонстрира начина на действие на Отца и превъръща в критерий за истинност на вярата ни „Блажени милостивите, защото те ще бъдат помилвани“ (Мт. 5, 7).

Тази година на милосърди-

ето беше една среща с Възкръснalia, среща, която преобразява изцяло живота - както се случва с Добрия разбойник. Чрез силата, която имаме от Възкръснalia, нека продължим напред с дела на любов, вярност и милосърдие, макар и понякога сред мъки, страдания и тревоги! Нека станем отворена врата на милосърдието, дарявайки прошка на другите, както ни призова папа Франциск: „Това е време на милосърдие“, пише той в апостолическото си писмо „Misericordia et Misera“!

Росица МАРИНОВА

Послание на папа Франциск за Световния ден на мигрантите и бежанците

15 януари 2017 г.

Скъпи братя и сестри,

„Който приеме едно такова дете в Мое име, Мене приема, а който Мене приема, приема не Мене, а Тогова, Който Ме е пратил“ (Мк. 9, 37; виж Мт. 18, 5; Лк 9, 48; Ин. 13, 20). С тези думи евангелистите напомнят на християнската общност едно поучение на Иисус, което едновременно и въодушевява, и изиска. Тези думи наистина прокарват сигурен път в динамиката на приемането, който води към Бог, като се тръгне от най-малките и се мине през Спасителя. И именно приемането е необходимото условие, за да се определи този маршрут. Бог стана един от нас; в Иисус Той се превърна в дете и отварянето към Бог във вярата, която подхранва надеждата, се проявява в сърдечна привързаност към най-малките и най-нemoщните. Милосърдна любов, вяра и надежда са вплетени в милосърдните дела - било то духовни или телесни, които ние преоткрихме по време на скорошната извънредна юбилейна година.

Но евангелистите се спират също върху отговорността на този, който върви срещу милосърдието: „А който съблазни едного от тези малки, които вярват в Мене, за него е по-добре да му надянат воденичен камък на шията и да го хвърлят в морската дълбочина“ (Мт. 18, 6; виж Мк. 9, 42; Лк. 17, 2). Как да не се замислим върху това сериозно предупреждение, като наблюдаваме експлоатацията, извършвана от безскрупулни хора над толкова много деца, заставени да проституират или хванати здраво във веригата на порнографията, заробени да работят макар и непълнолетни, или наети като войници, включени в трафика на дрога и в другите форми на престъпността, принудени да бягат поради конфликти или преследвания с риск да се окажат сами и изоставени?

Ето защо по повод на Световния ден на мигрантите и бежанците аз държа да привлеча вашето внимание върху сурвата действителност на децата мигранти, по-специално на тези, които са сами, с молба всеки да се погрижи за децата, които са тройно по-безпомощни, защото са малолетни, защото са чужденци и са беззащитни. По различни причините те са принудени да живеят далеч от своята родина и са отделени от обичта на близките си.

Днес миграцията не е ограничена до определени райони на планетата, а засяга всички континенти и е придобила измеренията на световен драматичен въпрос. Вече не става дума само за хора, които търсят достойна работа или добри условия за живот, а за мъже и жени, за възрастни хора, за деца, които са принудени да изоставят своите домове с надеждата да се спасят и да намерят другаде мир и сигурност. Именно малолетните плащат на първо място висо-

като цена на миграцията, предизвикана почти винаги от насилие, мизерия и заобикаляща среда - фактори, към които също се добавя глобализацията в нейните отрицателни аспекти. Неистовата надпревара за бързи и лесни печалби води със себе си и увеличаването на чудовищни злодеяния като трафика на деца, експлоатацията и насиливането на малолетни, въобще лишаването на деца от правата, дадени им от Международната конвенция за правата на детето.

Детските години заради своята специфична деликатност имат своите присъщи и неотменими изисквания. Преди всичко правото на здравос-

ти на наследствата да припознаем Божия план също и в този феномен, с увереността, че никой не е чужденец в християнската общност, която прегръща „всички племена и колена, народи и езици“ (Откр. 7, 9). Всеки е ценен, хората са много важни от нещата и стойността на всяка институция се измерва по начина, по който се отнася към човешкия живот и достойнство особено в условията на уязвимост, какъвто е случват с децата мигранти.

Трябва да насочим вниманието си към закрила, интеграция и трайни решения

Преди всичко става дума да се вземат всички възможни мерки, за да се осигури на де-

ски или църковни, които със забележителна ангажираност отделят време и средства, за да предпазят децата от разнообразни форми на злоупотреба. Важно е да се осъществяват все по-ефективно и по-ефикасно сътрудничество, основано не само върху обмяната на информация, но така също и върху активирането на мрежи, позволящи да се осигурят бързи и мащабни намеси, без да се подценява фактът, че изключителната сила на църковните общности се разкрива преди всичко когато има молитвено единство и братско общение.

На второ място трябва да се работи за интеграцията на децата и подрастващите мигранти. Те зависят като цяло от общността на възрастните и доста често недостигът на

процедури и планове за сътрудничество, договорени между страните на произход и приемащите страни, за да се елиминират причините за принудителната миграция на малолетни и непълнолетни.

Трето, обръщам се към всички с настойчив призив да се търсят и приемат трайни решения. Понеже се касае за едно сложно явление, въпреки за мигрантите деца трябва да бъде разглеждан, тръгвайки от първоизточника. Войните, нарушенето на човешките права, корупцията, бедността, екологичните бедствия и дисбалансът в развитието са част от причините за този проблем. Децата са първите, които страдат от това, понесяйки понякога телесни наказания и мъчения, които се прибавят към моралния и психологическия тормоз и ос-

„Децата мигранти - уязвими и безгласни“

ловна и защитена семейна среда - за да може детето да расте, водено от примера на мама и татко; след това е правото - родителски дълг, да получи подходящо възпитание основно в семейството, а и в училището, където децата да могат да израстват като личности и главни действащи лица в своето бъдеще и съответно в бъдещето на родната страна. В действителност в много райони на света да чешт, да пишеш и да смяташ дори съвсем елементарно е все още привилегия за малцина. Всички малолетни освен това имат правото да играят и да се забавляват; накратко те имат правото да бъдат деца.

Сред мигрантите децата се оказват най-уязвимата група, защото докато израстват в живота, те са невидими и безгласни. Несигурността ги лишава от документи, скрива ги от очите на света; липсата на възрастни, които да ги придвижват, пречи да издигнат глас и да бъдат чути. Така децата мигранти лесно пропадат до най-ниските нива на човешката деградация, където беззаконието и насилието унищожават в миг бъдещето на много невинни, а пък е трудно да се скъса мрежата на злоупотребите с малолетни.

Как да реагираме спрямо тази действителност?

Преди всичко трябва да осъзнаваме, че миграционният феномен не е чужд на историята за спасението; напротив, той по-скоро е част от нея. Божията заповед е свързана с него: „Пришълеца не притеснявай и го не угнетавай, защото и вие бяхте пришълци в Египетската земя“ (Изх. 22, 21); „Обичайте и вие пришълца, понеже сами бяхте пришълци в Египетската земя“ (Втор. 10, 19). Този феномен представлява един знак на времената, знак, който говори за провиденческото дело на Бог в историята и в човешката общност с цел всеобщо общение. Без да подценява проблемите, нито нещастията и трагедиите на мигриращите, а също така и трудностите, свързани с достойното посрещане на тези хора, Църквата

закрила и защита, защото „тези момчета и момичета често се озовават на улицата, оставени сами на себе си, жертва на тези, които безскрупулно ги експлоатират и доста често ги превръщат в обект на физическо, морално и сексуално насилие“ (папа Бенедикт XVI, Послание за Световния ден на мигрантите и бежанците, 2008).

Освен това разделителната линия между миграцията и трафика може понякога да се окаже крехка. Много са факторите, които допринасят да се стигне до състоянието на уязвимост за мигрантите, още повече ако те са деца: бедност и липса на средства за препитание, към които се добавят и нереалистичните очаквания, предизвикани от медиите; ниско ниво на грамотност; непознаване на законите, културата, а често пъти и езика на страната домакин. Всичко това ги прави зависими физически и психологически. Но най-мощният тласък към експлоатацията и злоупотребата с деца се дължи на търсенето. Ако не се намери начин да се противопоставим с повече твърдост и ефикасност на тези, които извлечат печалба от многобройните форми на робството, чито жертви са децата, то тези престъпления няма да бъдат прекратени.

Следователно е необходимо мигрантите - за доброто на своите деца - все по-тясно да си съдействат с общностите, които ги приемат. С голяма благодарност гледаме към организацията и институциите - било то граждан-

финансови средства става пречка за одобрението на адекватни политики в приемането, подкрепата и включването. Следователно вместо да се поощрява социалната интеграция на децата мигранти или пък програмите за безопасно депатриране или за разнообразна подкрепа, се търси единствено начин да се попречи на тяхното влизане, като така се подтиква приягаването им за помощ до незаконни мрежи; или пък се връщат в родните им страни, без да се гарантира, че това съответства наистина на „най-доброто“ за тях.

Състоянието на децата мигранти е още по-серозно, което се намират в нередна ситуация или когато са вербувани от организираната престъпност. Тогава те често са изпращани в центрове за задържане. Нерядко те са арестувани и тъй като нямат пари да си платят гаранцията или връщането у дома, могат да останат дълго затворени, подложени на злоупотреби и на насилие от различно естество. В тези случаи правото на държавите да управляват миграционните потоци и да опазват общонационалното благо трябва да се съчетае с необходимостта да се реши и ureди положението на децата мигранти с пълно зачитане на тяхното достойнство и с търсене на начини да се отговори на техните потребности, които са сами, но също така и на потребностите на техните родители - за доброто на цялото семейство.

Много е важно да се приемат подходящи национални

тавят в тях почти винаги не-заличими белези.

Следователно е крайно наложително причините, провокиращи миграцията, да се отстранят в страните по произход. Това изискава на първо място ангажираността на цялата международна общност за прекратяване на конфликтите и насилието, които принуждават хората да бягат. Освен това е необходима ясна визия, способна да предостави подходящи програми за районите, засегнати от нестабилността и от многобройните беззакония, та на всички да бъде гарантиран достъп до истинско развитие, което да осигурява благосъстоянието на децата, които са надеждата на човечеството.

Накрая бих искал да се обръна към всички вас, които вървите до децата и до подрастващите по пътищата на емиграцията. Те се нуждаят от вашата безцenna подкрепа, Църквата също има нужда от вас и ви подкрепя във велико-душното дело, което вие вършите. Не се уморявайте сме-ло да давате едно добро свидетелство на Евангелието, което ви призовава да познаете и да приемете Господ Иисус Христос, присъстващ в най-малките и в най-уязвимите.

Аз повярвам всички деца мигранти, техните семейства, техните общности и вас, които сте близо до тях, на покровителството на Светото семейство от Назарет, за да биди над всеки от вас и да ви придвижава по пътя, и към моята молитва присъединявам мяа апостолически благослов.

Превод Йорданка ГЬОКОВА

Храмов празник в Габрово

На 19 ноември 2016 г. имахме храмов празник в Габрово. Тъй като нашата черква е много малка, трябваше да отидем в културния дом на града. Ведна от залите му посрещахме нашите гости - от с. Малчик, от Казанлък, Свищов, Плевен, Ореш. Залата се препълни с вървачи.

В 11 ч. епископът на Никополската епархия Петко Христов в съслужение с отците Ремо, Петър Немец, Патрик, Ярослав и Йоско отслужи много тържествено литургия.

Към нас с проповед се обръна отец Салваторе Фрацина. Той ни разказа за живота и

страданията на блажения Евгений Босилков - наш покровител и закрилник на габровската енория.

След литургията се събрахме да се почерпим със закуски и напитки. Всичко бе добре подредено от наши енориаши и от отец Стражил.

Много благодарим за проповедта на отец Салваторе. Желаем на всички здраве и да се събирате и празнувате заедно храмовите празници.

Катя ДАНКОВА, Габрово

Христос за нас в „курбан“ се гаде

„Еврейската дума „корбанот“ се превежда като жертвоприношение; идва от корена каф-реш-бет, което означава „да се приближа“ и обозначава основната цел на жертвоприношението - приближаването към Бог.“ (Мира Майер, еврейски символи, изд. Нов български университет, София, 2004 г., стр. 52). Накратко европейската традиция вижда в „корбанот“ три основни характеристики. „Първата е аспектът на даването. Корбан изисква отказ от нещо, което принадлежи на человека, правещ жертвоприношение... Втората е елементът на заместване. Идеята е, че това, което се жертва, е заместител на человека, принасящ жертвата. Дарението е в никакъв смисъл „наказано“ вместо жертвоприносителя... Третата важна концепция е идеята за приближаването. Същността на жертвоприношението е човекът да бъде по-близо до Бог. Интересно е да се отбележи, че когато Тората говори за корбанот, името на Бог, което използва, е името с четири букви, обозначаващо Божията милост (*)... Ритуалът по даряването на корбанот се изпълнява само от свещениците... и то единствено в Храма в Йерусалим“ (пак там). Съответно жертвоприношения с проливане на кръв (Левит 17, 11 - „заштото животът на тялото е в кръвта...“) не се извършват, след като Тит и Веспасиан унищожават Храма и града през 70 г. сл. Хр. Освен целите на помирението, очищението и изкуплението „корбанот обединяват европейския народ, създават добри отношения между хората и Бог, от една страна, и между самите хо-

ра, от друга“ (пак там, стр. 53), нещо, което е валидно и за литургията. Съществуват различни видове корбанот като олах, предвиждащ пълно изгаряне на жертвата на външен жертвеник - „пожертвование“ символизира пълно подчинение на Божията воля, то изцяло се отдава на Бог... Даровете шланим - израз на благодарност към Бог, дума близка до шалом, означаваща мир или цялост... хатат - даряване с цел откупуване и прочистване от грехи... ашам - дар за вина или просто загуба на доверие... минша - посвещаващ на Бог плодовете на човешкия труд“ (пак там, стр. 54), все нещо, свързани с предмета на Евхаристията.

За нас, християните, не е трудно да открием тези характеристики на корбанот в Кръстната саможертва на нашия Господ (неделима с възкресението) - това е моментът на изкуплението и победата над греха, най-важното събитие за живота ни. Ето и някои цитати в подкрепа на тази роля на Божия син: „В Когото имаме изкупление чрез кръвта Му, прошка на греховете по богатството на Неговата благодат“ (Еф. 1,7); „Христос умря за греховете ни, според Писанието“ (1 Кор. 15, 3); Той „даде душата Си откуп за мнозина“ (Мт. 20, 28), „Понеже бе възлюбил Своите... докрай“ (Ин. 13, 1); „По Божия благодат да вкуси смърт за всички“ (Евр. 2, 9); Живият, Който възкръсна (вж. Лк. 24, 5-6), победи смъртта; Той е „Агнецът Божи, Който взима върху Си греха на света“ (Ин. 1, 29; 1 Петър 1, 19); „Се яви, за да премахне греха, като Се принесе Сам в жертвата“ (Евр. 9, 26).

Христос е едновременно свещеник, жертва и Бог (дариращ, дар и дарополучател). Христовата жертва е единствена по рода си, обхващайки и надминавайки всички жертвии (вж. Евр. 10, 10). Тя е окончателната жертва на единствения посредник между Бог и хората (вж. 1 Тим. 2, 5); затова нямаме нужда да поднасяме други умилостивителни жертвии, нито кръв от юнци и козли (вж. Евр. 10, 4) за собственото си очищение. Той е, Който се принесе в жертва на наше място свободно и от любов към нас, помириявайки ни с Бог, поправяйки щетите от нашето греховно неподчинение. Затова и Църквата въпреки континуитета в много неща с европейската традиция поема по един нов път, различен от предходния, непредвиждащ правенето на курбани. Това, което в Православната църква е наречено „курбан“, по същество е благославяне на празнична трапеза. В требника на БПЦ чинът е наречен „Панагия“, а в бележка под линия е пояснено: „Простонародно - курбан“. А ето и част от молитвата: „Погледни, Господи Иисусе Христе, Боже наш, към тия ястия от месо и ги освети, както Си осветил овена, който Ти доведе верния

Авраам, и агнето, което Авел Ти принесе...“ (изд. Св. Синод на БПЦ, София, 1949 г., стр. 509).

За нас, християните, единственият начин за себеотдаване и присъединяване към Христовата жертва е участиято в литургията и тук ще си позволя малко повече думи. Според Катехизиса на Католическата църква (т. 1367) „Жертвоприношението на Христос и това на Евхаристията са едно-единствено жертвоприношение: Жертвата е една и съща. Сам Христос, Който тогава принесе Себе Си на Кръста, я принася чрез службата на свещениците. Единствено начинът на принасянето е различен. В литургията се съдържа и принася в жертвата по безкървен начин Този същият Христос, Който принесе Себе Си само веднъж по кръвен начин върху олтара на Кръста.“ А точка 1368 продължава: „Църквата, която е Тялото на Христос, взема участие в приношението на своя Бог. Заедно с Него самата тя се принася цялата. Тя се присъединява към Неговото застъпничество пред Бог за всички хора. В Евхаристията жертвоприношението на Христос става жертвоприношение на членовете

на Неговото Тяло. Животът на верните, техните хвалебствия, техните страдания, тяхната молитва, техният труд са съединени с тези на Христос и с Неговото цялостно принасяне... Христовото жертвоприношение, присъстващо на олтара, дава възможност на всички поколения християни да бъдат единени с Неговата жртва.“

Знаем, че учредителните слова, с които Иисус е установил тайнството Евхаристия, са произнесени на Тайната вечеря пред кръстната му смърт, а между литургичния текст и новозаветните книги има незначително разминаване, кое то говори за съществуваща литургична практика още пред написването на Новия завет (вж. Архимандрит Авксентий, Литургика, изд. „Праксис“, Пловдив 2005 г., стр. 555). Четири са текстовете, които ни предават събитието: Мат. 26, 26-28; Мк. 14, 22-24; Лк. 22, 19-20 и 1 Кор. 11, 24-25. Ще цитирам само частта от първото послание на апостол Павел до коринтиян: „...Господ Иисус през нощта, когато бе предаден, взе хляб и поблагодари, преломи и каза: вземете, яжте, това е Моето тяло, за вас преломявано; това правете за Мой спомен. Взете също и чашиата подир вечеря и каза: тая чаша е новият завет в Моята кръв; това правете, колкото пите, за Мой спомен. Защото, колкото ядете тоя хляб и пите тая чаша, ще възвествявате смъртта на Господа, докле дойде Той“. Тоест задачата на литургията (според Лк. 22, 19) е да „възспоменава“ спасителните събития.

(Следва)
Отец Петко ВЪЛКОВ

(*) Непроизносимите за евреите четири букви на името на Бог (на английски УНЧН) „тетраграматона“ Йот-Хе-Вав-Хе (на български Яхве или Иехова) имат цифров еквивалент (характерно за всяка буква от азбуката на иврит), равен общо на 26. Молитвеният шал талет, носен от евреите, завършва в четирите края с ресните цицит, в които е вплетена според комбинацията от брой възли и усуквания на конците цифрата 26 (виж по-подробно Мира Майер в цитирания вече труд, стр. 80). Кръвотечивата жена (Лк. 8, 44), която получава изцерение, допирачки се само до „края на дрехата“ Христова, всъщност се допира до ресните цицит, носещи въткано името на Божието милостърдие; тя се осланя на Божията милост. В тази посока е и практиката в енорията на с. Ново Делчево, където богомолците, стоящи с уважение под Евангелието, което свещеникът чете по време на литургията, понякога докосват (подръпват) епитрахила му „за здраве“.

Четвъртият Вълхва, или как един полезен навик стана причина за откриването му

през доста премеждия. Първото издание на „Четвъртият цар“ е през 1961 г. Следва издание, илюстрирано от Селестино Пиати, появило се през 1964 г, както и трето - от 1977 г. Според някои изследователи при създаването на „Четвъртият цар“ Шапер се влияе от руска православна легенда - за руски княз, който яхва своя кон и отива във Витлеем, за да се поклони на Детето Иисус; по пътя князът преодолява много опасности. Шапер смята легендата за много интересна и твърди, че тя ще остане в детските учебници след смъртта му.

Тъкмо от Хенри ван Дайк и Шапер се влияе съвременният френски писател Мишел Турние (1924-2016). Ето и неговия вариант на легендата, който не се различава съществено от предишните.

Младият принц Таор, голям гастроном и почитател на сладкишите, тръгва да търси рецептата на рахатлокума в далечни земи на Източна. По пътя си среща Каспар, Мелхиор и Балтазар, който вече се връщат от поклонничеството си във Витлеем и му разказват подробно за събитието. Те са преживели душевен катарзис от срещата с детето и

убеждават Таор бързо да се отправи към Витлеем. Той веднага тръгва, но по пътя среща много препятствия и изгубва ценно време. Минава през град Содом, който за него е място на ужаса. В Содом присъства на процес, в който съдят беден занаятчия, защото не си е върнал заема с лихвите на богат търговец на сол. Таор, вече проникнат от чувствата, породени от разказа на тримата мъдреци за рождество чудо, решава да помогне на осъденния, който трябва да отработи в солните мини 33 таланта за 33 години. Но безгрижният до момента принц не знае, че не би могъл да даде талантите, за да спаси осъдения, тъй като са му останали много малко пари. Това обявява ковчежникът му - единствен останал с него от свитата му. Тогава Таор предлага той самият да отработи парите в сол-

ните мини; оковават го във вериги и го пращат в солните подземия. Тръгнал безгрижен да търси рецептата за сладкиш, той се докосва до идеята за Словото като съвършена храна за човешкия дух, една храна, която стои над всичко друго в живота. Разбира се, Турние описва покрай действието интересни моменти от жи-

вота и нравите в източните царства, избиването на невинните младенци от Ирод, разказите на магарето и воля, присъствали при раждането на Спасителя, и т. н.

В края на повествованието се описва освобождаването от мините на принц Таор. Той е вече нов човек, който тръгва сам да търси Иисус. Но е за къснял - когато пристига в горницата на Тайната вечеря, там вече няма никой. Огладнял и изтощен от дългия път, той отива от остатъците от виното и хапва от трохите от хляба и с това всъщност е първият - според легендата - докоснал се до причастието. На следващия ден - Разпети петък, е единствената му възможност да срещне Иисус. Основната идея в романа на Турние е, че пътищата, по които се достига до потребността от Иисус, за всекиго са различни.

А ето и кратка визитка на Мишел Турние, автор на „Тримата вълхви“. Роден е в Париж на 19 декември 1924 г. Носител е на Голяма награда за роман на Френската академия през 1967 г. за „Петкан или чистилището на Пасифика“ и на наградата „Гонкур“ (1970) за романа „Горски цар“. В младежките си години следва в Тюбингенския университет. Умира на 18 януари 2016 г. в Шоаси, департамент Ивлин, където прекарва последните години от живота си.

Майя ХИЛДЕГАРД

Обществото на възкресението Господне, основано през XIX век от млади полски емигранти, може да се похвали не само с основаването на нова духовна школа, но и с оригинална педагогическа мисъл. Сред възкресенците, които се отличават като изключителни теоретици¹ и практики във възпитанието², трябва да споменем преди всичко основателите - божия слуга Богдан Янски³, божия слуга Пьотр Семененко⁴, отец Хероним Кайшевич, OB⁵, а също и отец Валериан Калинка, OB, и отец Людвик Функен, OB. В този кръг не можем да подминем и божия слуга отец Pavel Smolikovski, OB. През 2016 г. изминаха 90 години от смъртта му. Неговият каноничен процес за провъзгласяване на блажен приключи, но очакваме чудо! Нему посвещавам тази статия.

Биография

Божият слуга Pavel Smolikovski е изключителна фигура в историята на Полската църква на прехода между XIX и XX век. Той има заслуги не само като забележителен възкресенец и генерален настоятел на своето общество, мисионер в България, съветник на католическите конгрегации за пропаганда на вярата и за Събора (конгрегация за правилно тълкуване на събора от Тренто 1545-1563, съществувала до 1967 г. и реорганизирана в Конгрегация за клирици,

историк, апологет и писател на аскетични трудове, ценен лектор, търсен духовен наставник, но и като възпитател на децата, младежите и свещениците. Реализира призванието си на педагог сред униатите в Адрианопол (Одрин) и Лов, като дългогодишен ректор на Полския папски колеж в Рим, а също и като преподавател и възпитател на младите монаси.

Pavel Smolikovski е роден на 4 февруари 1849 г. в Твер, Русия. Произхожда от интелектуално и патриотично полско семейство. Баща му Северин Smolikovski е инженер. Заради активното си участие в Ноемврийското въстание

известност, и отец Валериан Калинка, OB, който го запалва да работи за Униатската църква.

На 5 март 1873 г. Pavel Smolikovski дава вечни обети в Обществото на възкресение то Господне. Завършва следването си с докторат по богословие в Колегиум Романум. Иска да се посвети на работата сред униатите в България и приема свещенически сан в гръцко-славянски обред (на 15 април 1873 г. в Гърция папски колеж). Той е първият възкресенец, ръкоположен за свещеник в този обред.

Година по-късно е изпратен на мисия в Османската империя. Работи осем години

и преподавател в духовната семинария. Въвежда сред възпитаниците си идеята за самовъзпитанието, основава братствата и кръжоци.

През 1882 г. е преместен в Лов, където заедно с отец В. Калинка служи като преподавател в Руския интернат (чиято задача е да работи за помирението на поляци и украинци). Тук продължава да развива педагогически си талант, като прилага в практиката възкресенската система.

През 1891 г. се връща в Рим, където става магистър на новициата и ректор на семинарията. След това е ректор на Полския папски колеж (1892-1895, 1898-1902). През 1895 г. е избран за генерален настоятел на Обществото на възкресението Господне. Неговото управление се отличава с жертвоготовно усилие за задълбочаване на вътрешния

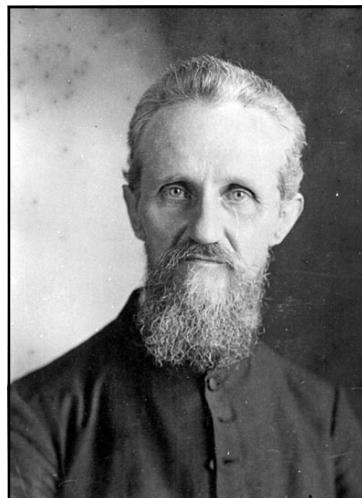
смъртта му. На 13 май 1966 г. кардинал Карол Войтила отваря информационен процес за него. В рамките на този процес тленните останки на Божия слуга са пренесени в криптата на черквата „Възкресение Господне“ в Краков на ул. „Лобзовска“ №10. Информационният процес приключва на 4 май 1987 г., а на 24 март 1994 г. в Конгрегацията по канонизация постъпва писмо Positio super vita et virtutibus.

В личния си живот божият слуга Pavel Smolikovski избягва всяка изключителност. Отличава се с огромна вярност към Бог, точно и старательно изпълнява задълженията си. Изумителни са неговата дълбока вяра, смирение и послушание. Проповядва истината за човешката нравствена нищета и необходимостта от живот в общение с Исус Христос всеки ден. Харakte-

Божи слуга отец архимандрит Павел Смоликовски, OB

през 1830 г. той е интерниран в Русия, където прекарва със семейството си почти тридесет години. Pavel е възпитаван сърово. Учи се у дома, където отлично научава руски, немски, френски и английски език. След като семейството се връща от изгнание, той завършва средно училище във Варшава и през 1866 г. постъпва в духовната семинария в този град. След една година е изпратен да продължи образоването си в Полския папски колеж в Рим, където се запознава с Обществото на възкресенците и се присъединява към него.

Формира духовния си живот сред съоснователите на конгрегацията. Негов наставник в новициата е самият генерален настоятел на обществото отец Хероним Кайшевич, а изповедник е отец Пьотр Семененко. Тяхното влияние върху духовността на Pavel Smolikovski остава през целия му живот. В семинарията той среща отец Стефан Павлички, OB⁶, философ с европейска

(1874-1882) като жертвоготовен, ревностен апостол и талантлив педагог. Докато е възпитател в Адрианополската гимназия⁷, се старае да учи децата в дух на доверие и на отговорност, както и на любов към литургията и богослужението. По време на неговата работа образователното ниво на възкресенското средище в Адрианопол значително се повишава. Отец Smolikovski е учител, префект на интерна-

живот и за развитие на собственото му монашеско семейство. Официално прекратява тази дейност през 1905 г. След това се връща към работата в Полския папски колеж (1905-1915) и е член на провинциалния съвет на обществото. През есента на 1896 г. епископ Михаил Петков, апостолически викарий в Тракия⁸, го въздига в чин архимандрит. С това изразява благодарността си към обществото, „на което - както казва - лично дължи всичко като някогашен негов ученик⁹.

Отец Smolikovski прекарва годините на Първата световна война на полска земя. Тогава пребивава най-вече в Кенти като свещеник при манастира на сестрите възкресенки (1915-1926). След войната се връща в Рим като ректор на Полския колеж. В края на живота си е магистър на новициата в Краков (1921-1926). Умира на 11 септември 1926 г. в Краков, на 77 години. Мнението за неговата святост са записвани още от момента на

рен за целия живот на отец Pavel е решителният му стремеж към святост чрез вярност към Бог във всичко и чрез вярност към монашеския живот. Често повтаря, че „трябва да сме роби на дълга“. Той е човек на дълбоката вяра и смирение. Храни уважение и делкатна общ към всеки. Цени високо своето призвание и монашеския живот, а в послушанието и трудолюбието си стига до героизъм. За него говорят, че е „човек с разума на мъдрец, сърцето на дете и волята на светец“. Отец Smolikovski е също и забележителен изповедник и лектор. Приятел е на кардинал Адам Сапиеха (и негов изповедник), както и на архиепископ Юзеф Билчевски¹⁰.

Отец Pavel е необично трудолюбив. Още приживе е приеман за изключително мъдър и свят човек. Заема различни постове в монашеската общност, като се започне от длъжността генерален секретар и се свърши с длъжността

На стр. II

Зашо Христос се е кръстил?

От стр. I

то увертюрата към една опера съдържа всички нейни теми, така всички теми от Евангелието намират място в това знаменателно събитие.

Зашо Христос се е кръстил? В Стария завет водата има двояк смисъл. Тя е символ на живота, на очистването, на чистотата, поради което била използвана в Йоановото кръщение. Но водата също така е и символ на злото, защото това е средата, в която живеят тъмните сили, чудовищата, левиатаните. Преминаването на Божия народ през Червено море може да се разбира като негова победа над силите на злото. Когато Христос влизаш във водите на река Йордан, това не е толкова знак за

Неговата слабост, колкото е символ на началото на Неговата победа над греха. Интересно е да се отбележи как действа Христос. Иоан Кръстител очаквал, че Христос ще се яви като съдия, като покровител. Но Христос влиза във водите на Йордан, показвайки, че Той ще победи не благодарение на Своята сила, а благодарение на Своето смирене, вземайки върху Себе Си греховете на света.

И така, кръщението Господне е пророчество за Неговата смърт на кръста. Истинското кръщение на Христос е Неговата кръстна смърт. Ето защо, когато учениците Го молят да им даде първите места в Божието царство, Христос отговаря: „Можете ли да пияте чашата, която Аз пия, и да се кръстите с кръщението, с кое то Аз се кръщавам?“ (Мк. 10, 38).

Следва все пак да добавим, че кръщението на Христос е

не само пророчество, то е истинско кръщение. Но не е толкова кръщение на Христос, колкото кръщение на цялото творение. Не толкова Христос се кръщава от водата, колкото водата се кръщава от Христос. Този епизод напомня сътворението на света. Светият Дух - подобно на началото в книгата Битие - „се носеше над водите“. Водата отново придобива своето истинско призвание, превърщайки се във вода, даваща живот. Сега тя тече в правилната посока, изпълвайки пророчеството на псалма: „Какво ти е, море, че бягаш, и (тебе), Йордане, че се назад върна?“ (Пс. 113, 114, 5).

Също така трябва да отбележим, че целта на кръщението на Христос не е освещаването на водата, а спасението на човека. Това е кръщение на новия Адам. Със Своето смирене и послушание Христос ще поправи онова, което

адам обръка. Първият Адам започна мисията си с непослушание и гордост; вторият Адам ще започне Своята мисия с послушание и смирение. Ето защо евангелистът Лука веднага след кръщението Господне привежда родословието на Христос, което завършва не с Адам, а с Бог. Със Своето кръщение Христос позволява на човека отново да стане Божие чедо.

Влизайки във водата, Христос открива пътя към небесата, които бяха затворени заради греха на Адам. Както Иисус Навин, преминавайки през Йордан, въвежда народа в Обетованата земя, така и Христос, влизайки в Йордан, ни въвежда в истинската Обетована земя - Небето. Светият Дух, спускащ се от небесата във вид на гъльба, е знак за тази обетована земя и ни напомня за гъльба, известил мира на Ной.

Нашето кръщение е нашият

път към небето. Но ние приемаме кръщението не за да се отделим от света, а подобно на Христос - да споделим съдбата на човечеството. Парамдоксът на Христос се състои в това, че колкото повече Той се смирява, толкова повече се открива Неговата божественост. Това е ясно видимо в епизода с кръщението, където Христос едновременно действа като ученик на Иоан и като Слово на Предвечния Отец. Това е вярно и по отношение на нас: колкото по-човечни ставаме, толкова повече сме Божи деца, към които са насочени думите на Отец: „Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение“ (Мт. 3, 17).

Отец Ясинт ДЕСТИВЕЛ, ОР
(проповед на френския свещеник, произнесена на 8 януари 2012 г. в католическата катедрала в Санкт Петербург (Русия))

По www.catholic-news.bg

Ватикански документ за погребението и кремацията на телата

Не е разрешено разпръскаването на праха на мъртвите „във въздуха, на земята или във водата или по някакъв друг начин“, нито пък тяхното превръщане „във възпоменателни сувенири, бижута или други предмети“. Това се казва в документа, с който Конгрегацията за доктриналните и пастирските причини за предпочитането на погребението на телата“, но припомня, че Католическата църква вече от 60-те години на ХХ в. е приела, че кремацията на телата „не е забранена“, тъй като „тя не докосва душата и не пречи на Божието всемогъщество да възкреси тялото“.

Инструкцията *Ad resurgentum cum Christo* („За да възкръснем с Христос“), която бе обнародвана на 25 октомври, е подписана на 15 август, на празника Успение Богородично, от префекта на Конгрегацията за доктриналната вяра кардинал Герхард Лудвиг Мюлер и от нейния секретар архиепископ Луис Ладария. Документът е одобрен от папата на 18 март. Това е първата инструкция на Конгрегацията за доктриналната вяра по време на понтификата на папа Франциск.

В документа се припомня, че още през 1963 г. с инструкцията *Piam et constantem* тогавашното Santo Uffizio (настоящата Конгрегация за доктриналната вяра) решава, че кремацията „сама по себе си не противоречи на християнската религия“ и това решение влиза през 1983 г. в Кодекса на каноничното право и в Катехизиса на Католическата църква (кремацията на тялото е позволена, „ако извършването ѝ не е форма на отричане на вярата във възкресението на телата“).

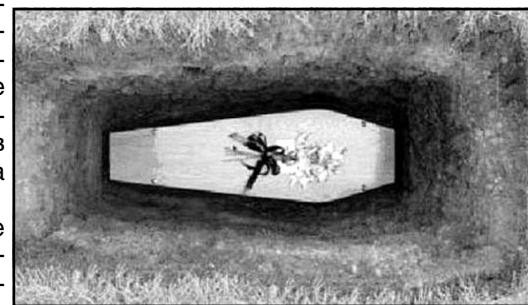
„В същото време практиката на кремацията непрекъснато се утвърждава в много страни, но са се разпространили и нови идеи, които противоречат на вярата на Църквата“, казва Конгрегацията за доктриналната вяра и счита, че е „подходящо да публикува нова инструкция, за да се потвърдят доктриналните и пастирските причините за предпочитането за погребението на телата и да направи норми по отношение на опазването на праха в случай на кремация“.

Според „древната християнска традиция“ инструкцията „настоятелно препоръчва телата на покойните да бъдат погребани в гробище или в друго свещено място. В памет на смъртта, погребението и възкресението на Господ тайната на светлината, в която се проявява християнският сми-

съл на смъртта, погребението в земята е на първо място най-подходящата форма за изразяване на вярата и надеждата във възкресението на телата“.

Въпреки това „там, където хигиенни, икономически или социални причини обосновават да се избира кремацията, която не трябва да бъде в противоречие с изричното желание - подчертава ватиканска инструкция - или основателното предположение за намерението на покойния вярващ, Църквата не вижда доктринални причини за възпрепятстване на такава практика, понеже кремацията на тялото не докосва душата и не пречи на Божието всемогъщество да възкръсне тялото и следователно не съдържа обективно отрицание на християнското учение за безсъмъртието на душата и възкресението на тялото“. Църквата продължава да предпочита погребението на телата, защото с това се показва по-голяма почит към мъртвите. Въпреки това - продължава документът - кремацията не е забранена, „освен ако тя не е избрана по причини, които противоречат на християнското учение“.

В този случай „прахът на покойника като правило трябва да се съхранява в свещено място, т.е. в гробището или ако е уместно, в черква или в място, предназначено специално за такива цели от компетентния църковен орган“ и също „в случай на тежки и извънредни обстоятелства, зависещи от културните условия от местен характер, ординарият - в съгласие с Епископската

конференция или Синода на епископите на Източните църкви - може да даде разрешение за съхранение на праха в частен дом“.

Но „за да се избегне всяка вид пантеистично, натуралистично или нихилистко двусмислие, не е разрешено разпръскването на пепелта във въздуха, на земята или във водата или по някакъв друг начин, или превръщането на кремирания прах във възпоменателни сувенири, бижута или други предмети, като се има предвид, че тези действия не могат да бъдат оправдани от хигиенни, социални или икономически причини, които могат да обосноват избора на кремацията. В случай че починалият всеизвестно е наредил да бъде кремиран и да се разпръсне праха му в природата по причини, които противоречат на християнската вяра - завършила инструкцията, - трябва да му бъде отказано християнско погребение според нормите на закона“.

Новите езичници и Църквата

От стр. 4

кратки примери, че има само един спасителен път и той именно е чрез Христос. Но на този път по начало е присъщ двоен обсег: първият се отнася до „света“, „мнозина“ - кое то значи всички; но в същото време казваме, че мястото за спасение е Църквата. Поставени едно до друго, „малцинството“ и „мнозинството“ са като определителна форма едно спрямо друго; че малцинството се спасява, не е израз за неуспеха на Божията воля. Това е закодирано в текста от Светото писание, който гласи, че Бог отделя народа на Израил от всички други народи като народ на Своя избор. Това означава ли, че само Израил е избран, а всички други народи ще са изхвърлени като непотребни?

На пръв поглед изглежда така, сякаш това съпоставяне на избрания и неизбрания народ може да се разбира като съпоставяне на две различни групи. Но много скоро се изяснява, че това не е така, защото в Христос статичното съпоставяне едни на други - на юдеи и на езичници - е динамично; така че езичниците чрез своята неизбраност ще преминат към избраност, без избраността на Израил да е била илюзорна, както показва глава 11 от писмото на апостол Павел до римляни. Така изглежда, че Бог може да избира по един от следните два начина: директно, или чрез привидното отхвърляне на дадена група, която по късно ѝ избере. Ясно е казано, че Бог наистина разделя човечеството на „малцинство“ и „мнозинство“ - едно деление, което винаги се повтаря в Писанието. Иисус обаче дава живота Си като „откуп за мнозина“ (Мк. 10, 45) - за стоящите едни срещу други юдеи и езичници, за Църква и не-Църква, настоява на това споделяне между малкото и много.

Но Господ разделя човечеството на малцината и мнозината не за да запази тези или за да отхвърли като излишни онези, и не за да спаси множеството лесно, а малцинството - трудно. А за да използва малцинството като точката на Архимед, от която Той повдига като съдица или с лост множеството, за да го притегли към Себе Си. Двете групи имат своято място по пътя на спасението, който е различен, без да се нарушава единството му. Човек може да разбере правилно това сравнение, който лежи в основата на поставяното на Христос срещу човечеството, състоящо се от единство и множество. Спасението на човека се състои в това, че той е възлюблен от Бог, че неговият живот в края ще намери безкрайната любов, без тя да го лишава от всичко останало. Една вечност без любов е ад, дори ако някой не вярва в това и не би го преживял по този начин. Спасението на хората се състои в общата на Бог. А в любовта няма правни изисквания и тя не е основа за морални или някакви други привилегии. Любовта е съществен свободен акт; другото не е любов.

И само тя остава. Между Христос - Единствения, и нас - мнозинството, ние сме недостойните за спасението независимо дали сме християни или не-християни, вярващи или не-вярващи, морални или немомощни.

форми. Или още по-точно: той ясно казва, че има две различни Божи дела, като и двете се числят като избраничество, без да дава яснота дали двете достигат до целта си. Ако обаче се наблюдава началото на историята на спасението, както е описана в Новия завет, там ще се намери илюстрация на Божието слово - статичното съпоставяне един на друг на избрания народ и неизбрани народи чрез Христос се превръща в динамично отношение, така че езичниците чрез неизбраничество си стават избранни и тогава, разбира се, чрез избирането на езичниците също и юдееите ще се завърнат в своето избиране. Така тези думи ще станат едно важно учение.

Въпросът за спасението на хората винаги е поставян погрешно, ако се поставя отдолу като въпрос дали и как хората са справедливи.

Въпросът за спасението на хората не е въпрос за лична справедливост, а за една справедливост чрез Божието свободно благоволение. Става дума за това, че предметът трябва да се погледне отгоре. Няма два начина за справедливост, както мислят хората, а два начина, избрани от Бог, и тези два начина на избиране са дадени от Бог. Който е Единственият път на Божието спасение в Христос и Неговата църква, път, на който един до друг са малцинството и мнозинството върху заместващата служба на малцинството в продължаващата размяна на Христос.

Вторият текст е за голямата гошавка (Лк. 14, 16-24). Това Евангелие представлява по начало едно радостно благовестие, като се казва, че в края не бесата ще се преизпълнят с всички, които само някак могат да се закрепят там - с хора, изцяло недостойни, които са спели за вързата с небето, глухи, немощни, просящи. Но чрез един радикален акт на милост (и кой може да оспори това) дори всички наши модерни европейски езичници ще могат да влязат в небето. Всеки има основание за надежда. От друга страна, нещата са съвсем сериозни; съществува една група, която винаги ще е изпъдена на вън. Кой знае дали измежду отхвърлените фарисеи няма някой, който е вярвал и чиято вяра му разрешава да се държи като добър католик, а наистина да е бил фарисей? Кой знае, разбира се, и другото - дали измежду ония, които не са приемли поканата, не са точно онези европейци, на които християнството е било предложено, но които са се оставили да паднат?

Така еднакво за всички остават едновременно надеждата и заплахата. В пресечната точка на надеждата и заплахата, където сериозността и голямата радост да си християнин се срещат, днешният християнин в своето битие е нов езичник, който усеща и разпознава по различен начин своята надежда и заплаха, защото за него няма друго спасение освен един - да вярва, че Иисус Христос е Господ.

Доклад на проф. Йозеф Ратцингер - папа Бенедикт XVI, публикуван в списание „Hochland“ - октомври 1958 г., много актуален и днес - 58 години по-късно.

Превод от немски:
Майя ХИЛДЕГАРД

Скъпи папа Франциск,
Вие вече не сте в първа младост, а сте постигали толкова много неща. Какво още искаете да сторите в живота си, за да направите света по-красив и справедлив?

Поздрави!

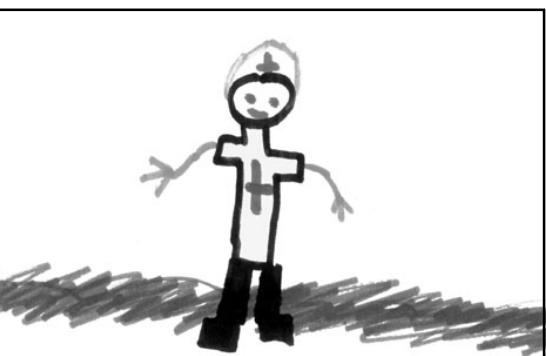
Ханес и Лидевидж,

на 9 години, близнаци от Холандия

Скъпи Ханес и Лидевидж,
Има толкова много неща, които бих искал да свърша. Искам винаги да се усмихвам - най-вече на Бог, за да Му благодаря за всяко добро, което прави за хората. Искам да благодаря на Бог и за търпението му. Замисляли ли сте се някога колко много търпение има Бог? Той е безкрайно търпелив. Бог ни чака и ни чака...

Искам и да помагам на хората, които страдат. Бих искал да направя така, че повече да няма неправди - или поне да не са толкова много. Искам да помагам на децата да опознават Исус. Бих желал по света вече да няма хора, които са роби на други. По тази земя все още има много роби, търде много. Искам да постигна всичко това, ала съм възрастен и ми остава още много малко конец от макарата, така че... Бог ще каже...

Франциск

Скъпи папа Франциск,
Къде е любимото ти място да се молиш и защо?

От Джоузфин,
на 8 години, от Великобритания

Скъпа Джоузфин,
Всъщност обичам да се моля навсякъде. Мога да се моля даже на бюрото ми или във фтьойла във всекидневната. Често пъти вечерно време съм уморен и затова вместо да слизам в параклиса, предпочитам да си остана в стаята и там да се моля. Обичам да съм в черква пред Светото причастие. Правя го често. Много обичам да ходя там и да седя в тишината пред Господ. Но също така мога да се моля, докато се разхождам или дори когато съм на зъболекар. Откривам Бог навсякъде.

Франциск

Скъпи папа Франциск,
За мен е чест, че мога да Ви задам въпрос. Моят въпрос е - какво е правел Бог, преди да създаде този свят?

Искрено Ваш: Райън,
на 8 години, от Канада

Скъпи Райън,
В Божието творение има красота. Има я също и безграничната и вечна топлота и милост на Бог. Когато е създавал света, Бог е започнал да прави нещо. Но ако ти кажа, че не е правил нищо, преди да сътвори света, няма да е вярно. Всъщност Бог е създал дори и времето - тоест „преди това“ и „след това“. Но не искам да те обърквам с тези думички. Представяй си го по следния начин. Преди да създаде каквото и да било, Бог е общал. Това е правил Бог тогава. Общал е. Бог винаги общава. Бог е любов. Затова като се е захванал да създава света, Бог просто е давал израз на общата си. Преди да прави каквото и да е, Бог е бил любов. Общал е.

Франциск

Из книгата „Скъпи папа Франциск“. Папата отговаря на писма от деца по света“, изд. Нова българска медийна група холдинг, София, 2016 г.

Божи слуга отец архимандрит Павел Смоликовски, ОВ

От стр. 9

генерален настоятел на общество. Едновременно изпълнява функцията на светник на ватиканските конгрегации за Пропаганда на вярата и за Събора. Опитва се да организира в Рим собствено богословско-философско обучение (Studium Domesticum) въз основа на своя разработена програма, издава на италиански език годишника на общество (Annali dei Resurrezionisti). Оставя 235 различни труда (ръкописни и печатни) на седем езика (в това число 51 книги) на историческа, философска, апологетична и аскетична тематика. В това богощателско наследство особено внимание заслужава

ват неговите аскетично-мистични съчинения и преди всичко Духовни упражнения (Краков, 1924) и тритомните Размисли заедно с Исус Христос (Краков, 1924)¹¹. Освен това той се занимава и с изда-

телството на конгрегацията, което е основал. Приготвя за печат и чете лекции за много трудове на отец Пётр Семененко, ОВ.

Отец Михал ШЛАХЦЯК, ОВ

1. По темата за възпитателската мисъл на възкресенците виж повече в: В. Млечко, *Zmartwychwstańcy system iuchywańcy. Próbazury, „Zeszyty Historyczno - Teologiczne“ 13-14 (2008)*, стр. 215-217.
2. По темата за образователните средини на обществото виж повече в: *Institucje jeedukacyje nezmartwychwstanic. Zarys historii działańosci, „Zeszyty Historyczno - Teologiczne“ 12 (2006)*, стр. 167-188.
3. Богдан Янски (1807-1840) – светски апостол на Голямата емиграция, основоположник на полското религиозно възраждане, основан на Обществото на възкресението Господне, редактор, публицист, икономист, издател и преводач. Виж Б. Мицевски, *Bogdan Jański, założyciel zmartwychwstańców 1807-1840*, Варшава 1983.
4. Пётр Семененко (1814-1886) – ученик на Б. Янски, а след смъртта му – първи настоятел на новата конгрегация. През 1841 г. приема свещеннически сан. Дълги години е генерален настоятел на възкресенците. Активно работи заедно със Светия престол. Основава Полския папски колеж в Рим и е негов първи ректор. Автор е на много богословски, философски и аскетични трудове. Един от най-известните полски католически богослови и философи на XIX век. Виж Х. Вичавски, *Semenenko Piotr [w:] Słownik Polskich teologów katolickich*, т. IV, Варшава 1983, стр. 38-45.
5. Хероним Кайшевич (1812-1873) – съосновател на възкресенците и дългогодишен генерален настоятел на обществото. Забележителен пастир и проповедник. Виж А. Кардаш, *Droga charyzmatyczna na Hieronima Kajsiiewicza*, Краков 2006.
6. Стефан Павлишки, ОВ (1839-1916) – професор, философ и историк, ректор на Ягелонския университет. Постъпва в Обществото на възкресенците през 1862 г. Четири години по-късно е ръкоположен за свещеник.
7. Дионисиј Одрин, Турция.
8. Михаил Петков (1850-1921) – възпитаник на Адрианополската гимназия на възкресенците. Посветен в епископски сан на 10 април 1883 г.
9. Й. Ивицки, *Charyzmat zmartwychwstańców. Historia Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego*, т. II (1887-1923), Краков-Келце 2007, стр. 166-167.
10. М. Гавлик, *Korespondencja arcybiskupskiego metropolity lwowskiego Józefa Bilczewskiego z ks. Pawłem Smolińskim CR „Naszas przeszłość“*, 89 (1998), стр. 311-339.
11. Пълният списък на писателските трудове на П. Смоликовски може да бъде намерен в: Й. Мрүвичински, *W prowadzenie do dziejów historii I duchownów czwartym zmartwychwstańczykiem*, Рим 1977, № 1246-1410, и Б. Мицевски, *Smoliński Paweł [w:] Słownik polskich teologów katolickich*, ред. Л. Гжебин, том I, Варшава 1983, стр. 115-125.

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос

Раздел първи Призванието на човека:

Живот в Духа

Глава трета

Божието спасение: Законът и благодатта

Член 1

Нравственият закон

III. Новият, или Евангелският закон

1965 Новият, или Евангелският закон е съвършенството тук, на Земята, на Божия закон, естествен и богооткровен. Той е дело на Христос и се изразява особено в Нагорната проповед. Той също е дело на Светия Дух и чрез Него той става вътрешен закон на любовта: „Ще склуча с дома Израилев и с дома Иудин нов завет... ще вложа законите Си в мислите им, и в сърцата им ще ги напиша, и ще бъда тяхен Бог, а те ще бъдат Мой народ“ (Евр. 8, 8 и 10) (Вж. Иер. 31, 31-34).

1966 Новият закон е благодатта на Светия Дух, дадена на верните чрез вярата в Христос. Той действа чрез любовта, той си служи с Нагорната проповед на Господа, за да ни получи какво трябва да правим, и с тайнствата, за да ни даде благодатта, за да го вършим:

„Този, който иска да размишлява с благочестие и прозорливост върху Нагорната проповед на нашия Господ, такава, каквато я четем в Евангелието от свети Матей, ще открие там без съмнение, че се отнася до най-добрите нрави, съвършения начин на христианския живот. ... Казах това, за да разкрия, че с всичките си норми, с които формира христианския живот, тази проповед е съвършена“ (SANCTUS AUGUSTINUS, *De sermone Domini in monte*, 1, 1, 1: CCL 35, 1-2 (PL 34, 1229-1231).

1967 Евангелският закон „изпълня“ (Вж. Мат. 5, 17-19), пречиства, превъзхожда и води до съвършенство Древния закон. В блаежествата той изпълнява божествените обещания, като ги възнася и насочва към „Небесното царство“. Той се обръща към онези, които са предразположени да приемат с вяра тази нова надежда: бедните, смирените, унижените, чистите сърца, преследваните заради Христос, чертаеши така удивителните пътища на Царството.

1968 Евангелският закон изпълнява заповедите на Закона. Нагорната проповед на Спасителя не цели да унищожи или да обезцени моралните предписания на Древния закон, а открива неговите скрити възможности и предявява нови изисквания: той разкрива напълно цялата Божествена и човешка истина. Той не прибавя нови, външни предписания, но стига дотам да промени корена на деянията, сърцето, там, където човек избира между чистото и нечистото (Вж. Мат. 15, 18-19), където се оформят вярата, надеждата и любовта и с тях другите добродетели. Така Евангелието води Закона до неговата пълнота, като подражава на съвършенството на Небесния Отец (Вж. Мат. 5, 48) чрез прошката за враговете и молитвата за гонителите, подобно на Божественото великолодушие (Вж. Мат. 5, 44).

1969 Новият закон изпълнява религиозните дела: милостиня, молитва и пост, насочвайки към „Отец, Който вижда в скришно“, противно на желанието „да се покажеш... пред човеците“ (Вж. Мат. 6, 1-6: 16-18). Неговата молитва е „Отче наш“ (Вж. Мат. 6, 9-13).

1970 Евангелският закон включва решителния избор между „двета пътя“ (Вж. Мат. 7, 13-14) и прилагането в практика думите на Спасителя (Вж. Мат. 7, 21-27); той се съдържа в златното правило: „Всичко, което искате да правят вам човечите, същото правете и вие тях“: Защото това е Законът и пророците (Вж. Лук. 6, 31).

Целият Евангелски закон се съдържа в „новата заповед“ на Иисус (Вж. Иоан. 13, 34) да се обичаме един друг, както Той ни обикна (Вж. Иоан. 15, 12).

1971 Към Нагорната проповед на Спасителя трябва да се прибави нравствената катехеза на апостолските послания (Рим. 12-15; 1 Кор. 12-13; Кол. 3-4; Еф. 4, 6; и т.н.). Това учение предава наставлението на Спасителя с авторитета на апостолите особено като излагат добродетелите, простиращи от вярата в Христос и вдъхновени от любовта - главния дар на Светия Дух. „Любовта да бъде нелицепремна... Бъдете един към друг нежни с братска любов ... бъдете радостни в надеждата, бивайте търпеливи в скръбта, в молитвата - постоянни; помагайте на светите в техните нужди; залягайте да бъдете страннолюбиви“ (Рим. 12, 9-13). Тази катехеза ни учи също да разглеждаме съвестта в светлината на нашата връзка с Христос и с Църквата (Вж. Рим. 14; 1 Кор. 5-10).

1972 Новият закон се нарича закон на любовта, защото действа повече със силата на любовта, вляна от Светия Дух, отколкото от страх; закон на благодатта, защото той дарява сила и благодат, за да действаме със средствата на вярата и тайнствата; закон на свободата (Вж. Иак. 1, 25; 2, 12), защото ни освобождава от ритуалния и юридически канон на Древния закон, кара ни да действаме непринудено, вдъхновени от любовта; и, накрая, ни извежда от състоянието на слуги, „които не знаят какво върши Господарят им“, и ни прави приятели на Христос, осиновени чеда (Вж. Гал. 4, 1-7; 21-31; Рим. 8, 15-17): „Не ви наричам вече слуги, защото слугата не знае що върши господарят му, а ви нарекох приятели, защото ви казах всичко, що съм чул от Отца Си“ (Иоан. 15, 15).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Документ за човешкото и духовното формиране на свещениците

Формирането на свещениците трябва да бъде „възродено, обновено и поставено в центъра“. Това, подчертава кардинал Бениамино Стела, префект на Конгрегацията за клира, „е един от мотивите, вдъхновили изработването на новия документ *Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis* (Основни норми за свещени-

ците)“, обнародван на празника на Непорочното зачатие на Дева Мария. В интервю по повод новата публикация на ватиканското ведомство за клира кардинал Стела подчертава, че „целта на този документ, публикуван 46 години след последните „Основни норми за свещениците“, е да бъде ефикасно и актуализирано средство за цялостната формация на свещеника“.

пророчеството, които отличават неговите думи“. Грижата за свещениците и тяхното формиране е „основен аспект в църковната дейност на този понтификат“, подчертава кардиналът.

Нужно е цялостно формиране

В интервюто кардинал Стела откровява, че в живота на Църквата „новостите никога не са отделени от традицията“, а напротив, „те я интегрират и задълбочават“. По тази причина в документа са включени насоките, предложени от апостолическиото наследство на папа Йоан-Павел II от 1992 г. - *Pastor dabo vobis* - за цялостното формиране на кандидатите за свещенство. Новият документ, продължава кардиналът, „се стреми да преодолее някои шаблони, които се създадоха в миналото; предлага един път

на цялостно формиране, което да помогне на кандидата да осмисли всеки аспект и да спомогне за крайната оценка на базата на извършения път“. Ето защо, подчертава префектът, „за да бъдеш добър свещеник, освен преодоляването на всички изпити е нужна една доказана човешка, духовна и пастирска зрялост“.

За формирането на свещениците са нужни хуманност, духовност и дълбока духовна преценка

Профектът на Конгрегацията за клира посочва три ключови думи, които могат да помогнат да се доволи основната идея на документа. Преди всичко хуманност: „Нуждаем се от свещеници, които да са дружелюбни, истински, лоялни, вътрешно свободни, емоционално стабилни, способни да създават мирни междулически отношения и да живеят евангелските съвети без непреклонност, лицемерие или празноти“. Втората ключова дума е духовност: свещеникът, предупреждава кардинал Стела, „не е религиозен организатор или чиновник на свещеното, той е ученик, влюбен в Господ, чийто живот и служение са основани на дълбоката връзка с Бог“. А третото е дълбоката духовна преценка. Кардиналът припомня, че говорейки на последната асамблея на отците йезуити, папа Франциск е изразил своето безпокойство, че в семинариите „се е установила една непреклонност, която е далеч от разграничаването на различните ситуации“. Ето защо, подчертава Стела, „основното предизвикателство, кое то си поставя новият документ, ни е предложено относно от папа Франциск: да формираме свещеници, които да са далновидни в духовната преценка“.

Документ, вдъхновен от думите на папа Франциск за свещенството

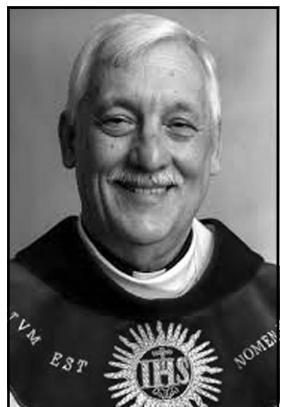
Свещеническото формиране, се чете в текста, „трябва да съумее да съчетае по урав-

**ИСТИНА
VERITAS**
Брой 1 (1518)
януари 2017 г.

Отец Артуро Соса - новият генерален настоятел на йезуитите

На 14 октомври се проведе 31-ият генерален капитул на йезуитите. 209-те делегати от цял свят избраха с пълно мнозинство отец Артуро Соса Абаскал за генерален настоятел на най-големия религиозен орден на Католическата църква. За пръв път в историята на ордена новият настоятел не е европеец.

68-годишният отец Артуро е роден на 12 ноември 1948 г. в Каракас, Венецуела. През 1966 г. постъпва в семинарията на йезуитите в Каракас и през 1977 г. е ръкоположен за свещеник. Завършва философски и политически науки в университета в Каракас, а богословие - в Папския григориански университет в Рим. До 2004 г. ръководи йезуитската провинция във Венецуела. От 2008 г. до 2011 г. е генерален съветник на ордена. Новата длъжност го сварва като ръководител на международния дом на йезуитите в Рим. Известен е като убедителен, красноречив и сладкорумжен проповедник. Владее испански, английски, италиански и френски език. И заради те-

зи качества е считан за „ерудиран колос“ на йезуитите и на Католическата църква.

На 20 октомври отец Соса бе принесен на частна аудиенция от папа Франциск - негов духовен събрат, а на 24 октомври Светият отец посети отците йезуити, събрани около темата на капитула „Навътре, към по-дълбокото“.

Йезуитският орден е основан от светеца Игнасио Лойола, испанец, през 1534 г. Към класическите три обета на духовниците в Католическата църква: бедност, безбрачие и послушание, някои йезуити дават и четвърти обет - безпрекословно подчинение на папата.

Активната дейност на ордена привлече много привърженици от южното полукълбо, особено в Африка, Азия и Америка. Понастоящем всеки десети духовник йезуит е африканец.

Днес йезуитският орден е най-големият в Католическата църква, има над 16 800 духовници, които ръководят многообразни елитни университети и училища по целия свят.

Петър КОЧУМОВ

Барбара Ята - директор на Ватиканските музеи

Папа Франциск назначи за директор на Ватиканските музеи Барбара Ята, която досега бе заместник-директор на

та“ и „Графични техники“, публикува многообширни статии, рецензии и каталоги на специализирани изложби.

От 1994 г. е доцент по „История на графичното изкуство“ в университета на Неапол.

Постъпва на работа във Ватиканската апостолическа библиотека през 1996 г., като през 2010 г. е назначена за куратор на графиката. През юни 2016 г. е преместена от Ватиканската апостолическа библиотека в управлението на Ватиканските музеи с длъжност заместник-директор.

Свети Канут (Кнум), покровител на Дания

Роден е около 1042 г.; незаконен син е на краля на Дания Свен II Естридсен (ок. 1020 - ок. 1074). След смъртта на Свен II престола заема братът на Кнут - Харалд III, чието управление е оценявано нееднозначно. Харалд умира през 1080 г. и тогава крал става светецът - Кнут IV. Жени се за дъщерята на граф Роберт I Фландрьски - Адела, от която има син и две дъщери.

Кнут се опитва да укрепи кралската власт и да възстанови морала. Подпомага Цър-

ко по различни причини корабите така и не отплават. Започва масово недоволство и дворяните решават да го свалят и да поставят на престола брат му Олаф. Нещата не се развиват в полза на светеца и той е принуден да бяга. На 10 юли 1086 г. той влиза в черквата на свети Албан Британски (познат и като свети Олбан) в Оденсе, придружен от брат си Бенедикт и 17 свои привърженици. Изповядва се и се причестява и когато вдовете влизат в черквата, е готов заедно с всички да приеме смъртта. Според преданието, преди да умре, той прощава на своите плачи.

След убийството му в продължение на седем години в страната не се ражда реколта и цари свиреп глад. Хората приемат това като наказание за убийството на краля в черквата. А и започват да стават чудеса край гроба му. Папа Паскалий II ((1099-1118) го канонизира през 1015 г. Свети Кнут е първият датски светец и е обявен за покровител на страната. Паметта му се чества на 13 или 19 януари.

В днешно време може да ни се види странен образът на такъв светец - груб, воинствен, завладяващ чужди земи и безцеремонно взискателен. Но не трябва да пропускаме великолушното му отношение към бедните и слабите (то трудно би намерило място при официалните придворни хронисти, заети да описват подробно победи и поражения), неговото благочестие и покаятелен дух. Все пак той прави всичко, за да бъде верен на себе си - и като цар, и като върващ. И е трябало да дава своя „двоен“ отговор на онова време - време сурово, мрачно, варварско и размирно.

По интернет

